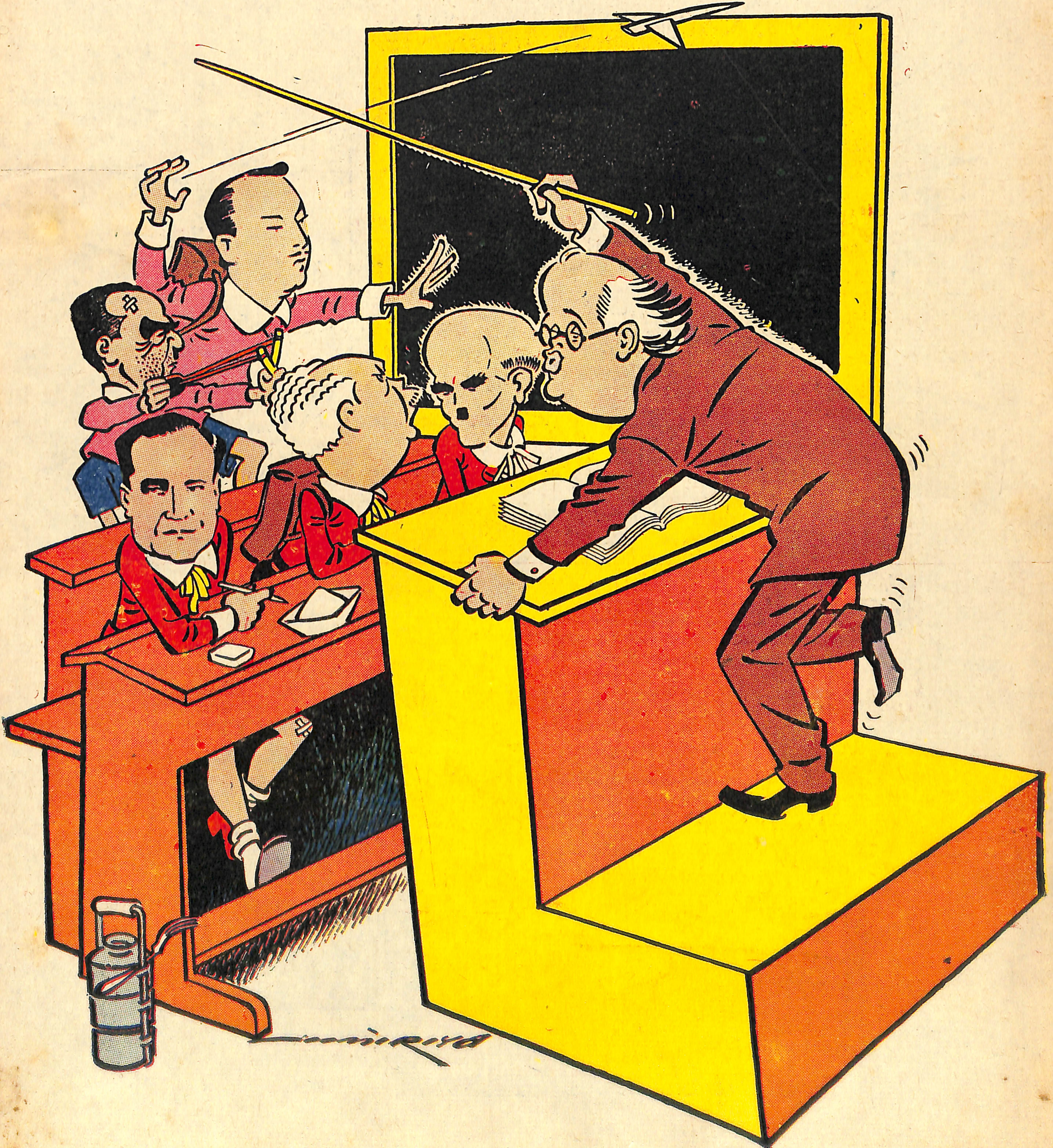
Akbaba

53-306

T. İleri — Susalıım!..

1958 İKRAMİYE PLÂNI

2 1/2 milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMİYELERİ

● 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.

● 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

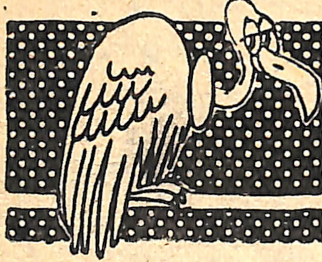
Her 150 liraya 1 kur'a numarası

FAAL d - 385

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 306 23 OCAK 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Bayrak kimin elinde?

Yazan :
Yusuf Ziya Ortaç

DÖRT serdengeçti, bir gün, Halk Partisi içinde bir bayrak açtılar: Adına hürriyet bayrağı dendi...

Bu bayrak, şehirden kasabaya, kasabadan köye doğru dalgalandıkça, insan kalabalığı da birbirini kovalıyan dalgalarla ardı sıra koşuyordu.

Bayrağı taşıyan kahraman, bayrağı tutan el görünmez olmuştu. Sadece «Demokrat» diyorduk ona.

Hayır, Demokrat da değil, mitolojinin kanatlı kısrağı gibi, halk dilinin masallaştırdığı esrarlı bir attı bu: Demirkırat!

Üniversite gençliği onun gönüllüsüydü: Gözler ışıl ışıl, saç lar dalga dalga, peşinden koşuyordular.

Basın onun sevdalısıydı: Yaprak yaprak bayraklarını kalemlerin mızrağına takmış, yanından ayrılmıyordu.

Memur, bütün aile topluluğunu elinden tutmuş, ilk defa göğsü ümit ile kabarık, onun izinde yürüyordu.

Yırtık mintan, yamalı şalvar, sıtmalı yüz, nasırlı el, çıplak ayak, soluk soluğa, onun uğruna dağ, taş tırmanıyordu.

Dudaklarında, yirmi beş milyonun sesi, gözlerinde yirmi beş milyonun bakışı vardı onun!

Meydanlarda o değil, otuz yıl tıkanan ağızlarımız, çarpan yüreklerimiz konuşuyordu sanki...

1950 seçimleri, doğusundan batısına, güneyinden kuzeyine kadar, bütün vatan çevresinde, davullar, zurnalarla dile gelmiş bir halk düğünüdür: Onun mürüvvetini görmekle öylesine coşmuş, öylesine sevinmiştik...

Bu güzel rüyanın üstünden ne geçti ki?.. Sekiz yıl, millet hayatında sekiz gün bile değildir.

Şimdi o dalga dalga saçlar, o ışıl ışıl gözler, binlerce elin şakırtısiyle, Üniversite koridorlarında, iktidarın lânetlediği bir profesörü alkışlıyorlar!

Şimdi, kalemlerini Demirkırat uğruna mızrak yapmış dünkü karagün dostlarının sayfalarından ilânlar yolunuyor!

Şimdi, memurlar şehri Ankara'nın mebusları Halk Partilidir!

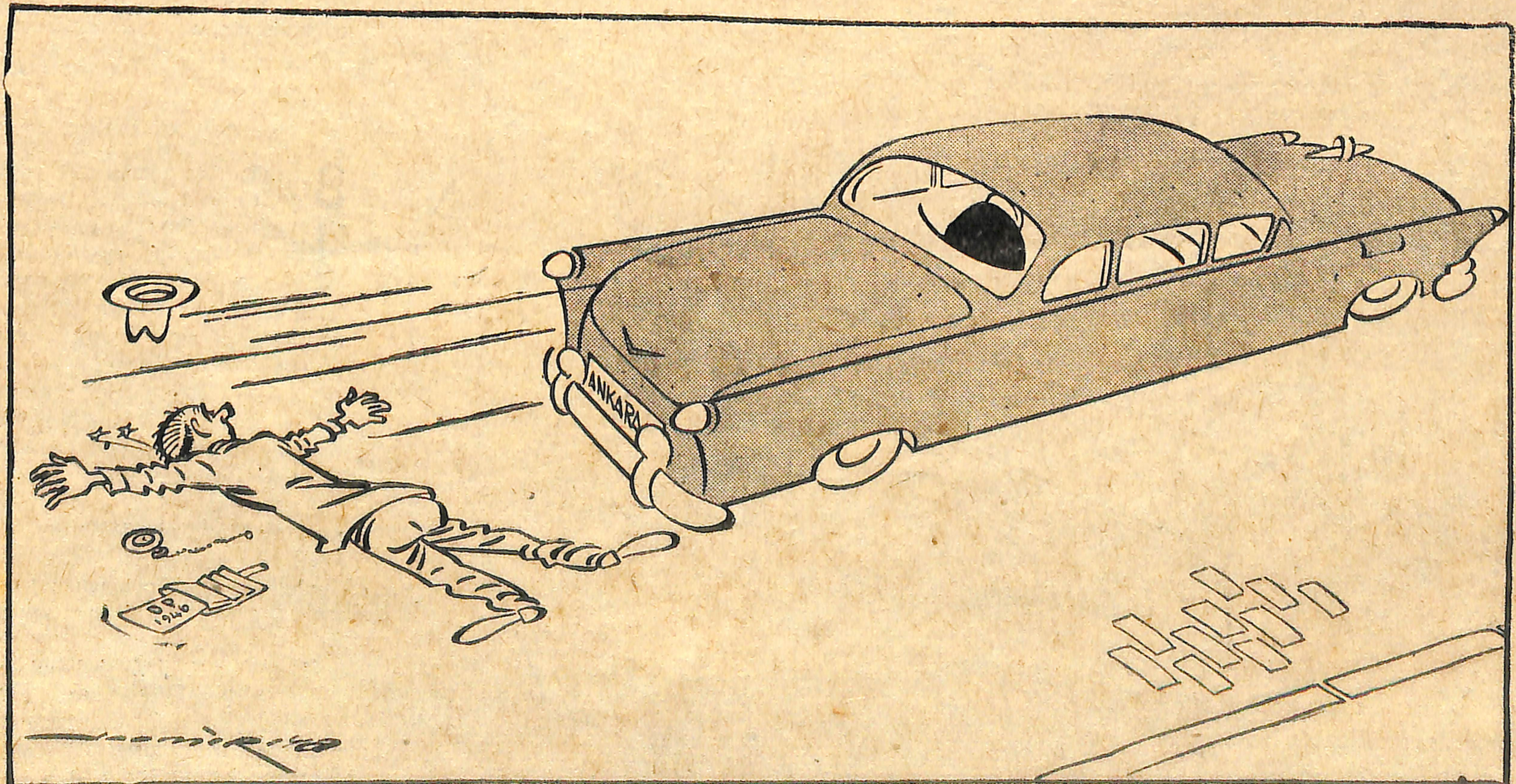
Şimdi, cadde cadde, sokak sokak, meydan meydan D. P. sözcülerini alkışlıyanlar, ocak sabahının ayazında yollara düşmüş, ya peynir kuyruğunda bekleşiyorlar, ya et kuyruğunda!

Yirmi beş milyonu peşinden koşturan o bayrak, o sihirli, o tılsımlı hürriyet bayrağı nerede, ne oldu, nereye mi gitti dediniz?..

Yine doğacak bir sabahın müjdecisi gibi, uzaklarda, sisler içinde, solgun bir şafak ışıltısiyle dalgalanıyor...

Ama kimin elinde?

Büyük Millet Meclisinde D.P. li mebus Kemal Özçoban, resmî otomobil saltanatından şikâyet etti... (Gazeteler)

Bir trafik kazası!

Hah şöyle!...

GAZETELERDE hep iç karartıcı haberler okuyacak değiliz ya... Kahve yok, cam yok, ilâç yok, şu yok, bu yok... Filân şey pahalılandı, falan şey pahalılanacak...

Biraz da iç açıcı haberler okuyalım. İşte size iç açıcı bir haber: Tükürük cezasında 140 liralık bir indirme yapılacak. 150 lira olan tükürük cezası, 10 liraya indirilecek.

Gazetedeki haberin sonu da şöyle:

«10 liralık cezaya kimsenin itiraz etmiyeceği umulmaktadır.»

Kim itiraz eder a canım... 10 liradan da ucuza bu zamanda ne var? Doğrusu bu işte bir hesapsızlık olduğu baştan belliydi. Bir tükürük cezasının 150 lira oluşu, karaborsadan bile daha insafsızlıktı. İnsanın canı çekse, parama geçer hükmüm diye tüküremez. Çünkü bizde öyle sokaklar var ki, tükürmeden geçilmez. Tükürük cezası 150 liraya fırlayınca, bir çok yurttaşlar, tükürmeden geçilmeyen sokaklardan geçmemek için evlerinin yollarını değiştirdiler.

Eh, yanlış hesap Bağdat'tan döner demişler. İşte döndü. Fiyatların hükûmet kararlariyle ucuzlatıldığı bir zamandayız. Tükürük cezası da Belediye kararıyle ucuzlatıldı. Bundan aşağısı, sudan ucuz olur doğrusu ki, o zaman da hovardalık olsun diye tükürenler çoğalır.

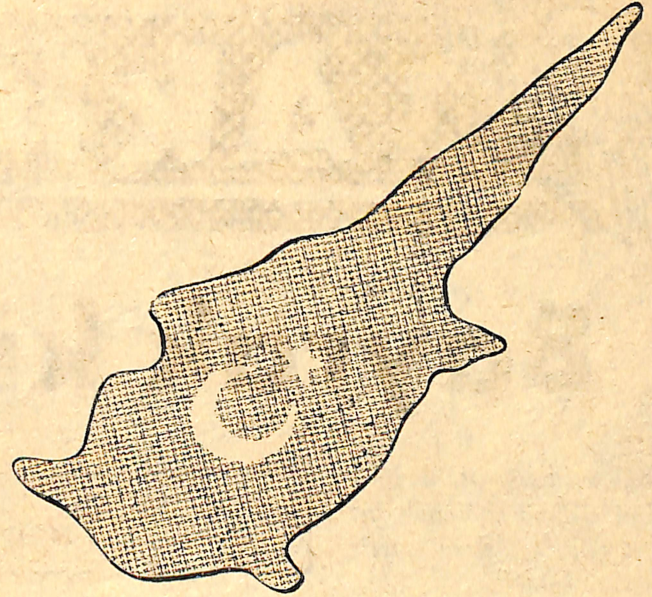
O yok, bu yok... O pahalı, bu pahalı... İşte tükürük var, ucuz da. 10 liraya. Hah şöyle... Fakir fukara tükürsün tükürebildiği kadar. Hep mi? Hayır. Sokaklarımız tükürmeden geçilecek hâle gelene kadar.

İnşallah tükürük cezası vere vere, belediye bütçesini doldururuz. Belediye de yollarımızı tükürülmiyecek bir yol yapar.

※

Yutmak

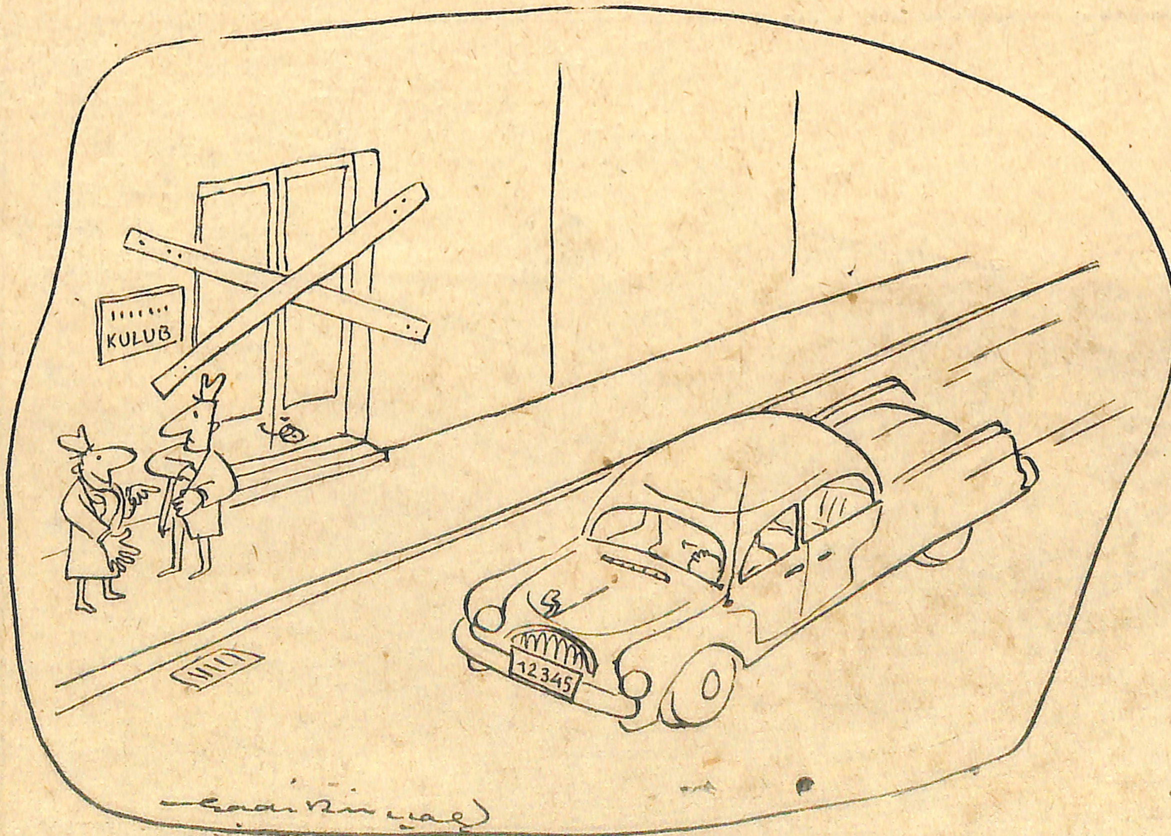
BİR İngiliz, karnım ağrıyor diye Londra'da bir hastaneye gitmiş. Bir de röntgende bakmışlar, adamın midesi para dolu. Karnını yarıp paraları çıkarmışlar. İki kilo gelmiş. Ama hepsi de bozuk para. Hani «yememiş, içmemiş, para biriktirmiş» derler ya, işte bu adam, işten artmaz, dişten artar diyerek, paraları yutmuş, midesini kumbara yapmış. Ama neye yarar? Hepsi bozuk para, topu topu da iki kilo... İşte insan dişinden tırnağından arttırırsa, yemez içmez para biriktirirse, ancak iki kilo bozuk para biriktirebilir. Yutunca, yutmasını bilmeli. Öyle mideler vardır ki, karnıyarık gibi yarıp açsalar, içinden deve çıkar, hem de hamutuyla, hem de bir deve değil, yedi deve yükü kervan... Yutunca işte böyle develeri hamutlariyle yutmalı ki, mideye indirmeye değsin...

Megalo İdea (!)

Bir kulüp kumar oynattığından kapatıldı... (Gazeteler)

— Teeek!.. Ver bakalım paraları!..

※

Aile saadeti

Bu münazara oyunu aldı yürüdü. Önce okullar yaparken, şimdi partiler de yapmaya başladı. Demokrat Partinin Küçükmustafapaşa Gençlik kolu bir münazara tertiplemiş. Konusu şu: (Bugünkü aile saadeti sevgiye mi, yoksa maddiyata mı dayanır?)

Münazara yapılmadan kazanacak olan tezi ben şimdiden size söyliyeyim: Bugünkü aile saadeti sevgiye dayanır...

Neden mi? Daha nedeni olur mu? Maddiyat nerede ki, aile saadeti ona dayansın? Zavallı aile saadeti başka neye dayansın? Dayana dayana, artık dayanamaz oldu.

Bu sizin maddiyat dediğiniz nedir? Ev kirası, peynir, cam, kahve, kumaş, ilâç, falan fıstık değil mi? Bre din kardeşleri hâlâ maddiyat mı kaldı? Biz baştan ayağa maneviyat olduk çıktık. Bereket ona dayanıyoruz. İnanmazsa-

KIRK-ANBAR

YALÇIN ÇETİN — TONGUÇ

Et sıkıntısı hâd safhada

KAZAP
ET YOK

«Reklâmlarda cinsiyetten pek az istifade edilmelidir!..»

Beynelmilel müsabakayı kazanarak şehrimize gelen Londralı reklâmcı "Çirkin de bir nevi dikkati çekmek şeklidir„ diyor

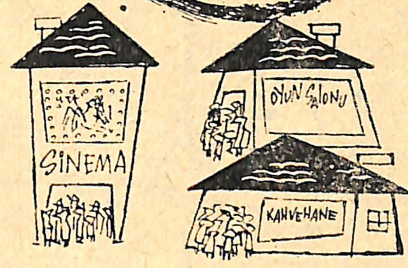
Genç ses san'atkârı bayan kitap okumasını çok seviyor. Yukarıdaki resimde sesi ile istikbal vaad eden kıymetli san'atkârın masum bir pozunu görüyorsunuz...

CEZA EVİ

Politika ve Ötesi

Öğrenci birlikleri

Beyoğlunda iki sinema açılıyor

nız, Küçükmustafapaşa'daki evlerin kapılarından, pencerelerinden gizlice bakın, aile saadetinin neye dayandığını gözünüzle görün. Vallahi sevgiye dayanıyor. Dayanacak başka ne kaldı?

※

Temiz yüz lira

ŞİMDİ şuraya hepinizin bildiği, kullandığı Türkçe bir kelime yazsam, siz de o kelimeyi okusanız, hemen irkilirsiniz. Ama ben irkilmiyesiniz diye o kelimeyi yazmıyorum. Onun yerine, yine o anlama gelen, gazetelerin de yazdığı kelimeyi yazıyorum: Muhabbet tellâlı...

Konuşma dilinde biz onlara «muhabbet tellâlı» demeyiz, adlı adınca söyleriz. Doğrusu da budur. Bu kelime kibarlığı neyi değiştirir, hiç anlamam. İşte size gazetelerden başlıklar:

«Bir muhabbet tellâlı suçüstü yakalandı».

«Muhabbet tellâlı yerine öbür kelimeyi koyun, bakın nasıl olacak:

«Muhabbet tellâllariyle mücadele». «İki muhabbet tellâlı kavga etti.»

Her neyse, demek istediğim bu değil. Son zamanlarda emeğimin karşılığı nerden, kimden kâğıt para alsam, hepsi kopuk, yırtık, yamalı, pis, parçalı, lekeli... Neden paralar böyle oldu, niçin paraları temiz tutmuyorlar diye düşünüp duruyorum. Şu gazete haberi bunun nedenini bana öğretti.

İsmail adında bir muhabbet tellâlı, iki kadını satarken yakalanmış. Satılan kadınlardan biri ahlâk zabıtasına şöyle demiş: «Ben evde müşteri beklerim. Beni yalnız İsmail satar ve temiz yüz lira alırım.»

Şimdi anladınız mı, temiz para nın nereye gittiğini?

※

Suçlu kim?

YILLARDAN beri anlıyamadığım bir iş var. Bir anlayan, bilen varsa, ne olur, bana da anlatsın. Affedersiniz, randevu evinde, otelde, başka bir yerde bir kadın yakalanıyor. Kadın, kendisini gecede bin liraya kiralıyormuş. İki ayda, yüz bin lira kazanmış... Herkes kadına yükleniyor. Hiç kimse, hiç birimiz de çıkıp, bu kadına gecede bin lira veren, bu paraları döken kimlerdir diye arayıp sormuyor. Bu paralar nereden bulunur?

Bir gazinoda, bir masaya iki bin lira hesap çıkarmışlar. Vaay.. Herkes gazinocuya söyleniyor. Peki, bir gazino masasına gecede iki bin lira verenlerin hiç mi suçu yok? Kimdir bunlar?

İzmir'de bir terzi «2 bin 30 liraya» gelinlik dikmiş. Terziyi yakalayıp, mahkemeye vermişler. Bir kere duyduğumuza göre, iki bin liraya gelinlik, sudan ucuzmuş. Beş bine, on bine bile diktirenler varmış. Her neyse... Ama 2 bin lirayı alan suçlu oluyor da, veren neye suçlu olmuyor?

Geceliği bin liraya kiralanan kadın, ona buna gidip:

— İlle de beni bu gece bin liraya kiralıyacaksın! diye asılıyor mu? Yoo... Tam tersine. Keseleri para, kasaları çek, masaları senet dolu olanlar tabanı yanık itler gibi kadının ardında dolanıyor, kuyruğa giriyorlar.

Bir masadan iki bin lira alan gazinocu, yol kesip, gelen geçeni çalyaka yoldan mı çeviriyor?

— İlle de bu gece bizim gazinoya gelip soyulacaksın! mı diyor?

Yoo, tam tersine. Şu paraları nerede savursak diye ortalıkta fır fır dönenler dolu.

2 bin liraya gelinlik diken terzi, ev ev dolaşıp tahsildar gibi evlenecek kızlara mı asılıyor? Yoo.. tam tersine.

— Ayten üç bine gelinlik yaptırmış, ben beş bine yaptırayım! diye dört dönüyorlar.

Kadın yakalanmış, gazinocu ya kalanmış, terzi yakalanmış. Bir gecelik kadın, 2 bin liralık gelinlik ihtiyaç maddesi midir? Asalım şunları da işler düzelsin bâri.

Sekiz yılda

DEMOKRASİ, bir anlama, eşit haklar demektir. Gazetenin biri, Zonguldak'a sekiz yılda sekiz vâli geldi gitti, diye yazmış. İyi ya işte... Yerinecek değil, sevinilecek bir iş. Böyle böyle, elbet bir gün Zonguldak'a vali olmak sırası bize de gelir.

Kadın;

— Ben bu adamla yapamam! diye kocasını mahkemeye vermiş?

— Adamın nesi var?

— Nesi olacak? Hiç bir şeysi yok. Hiç bir şeyi olmayan kocayla yaşıyamam. Geçimsiz, huysuz, pis, çirkin...

— Çocuğunuz var, yapmayın, etmeyin, yuvanızı yıkmayın! demişlerse de, bayan bir kere bayrağı açtığından:

— Olmaz da olmaz!.. demiş.

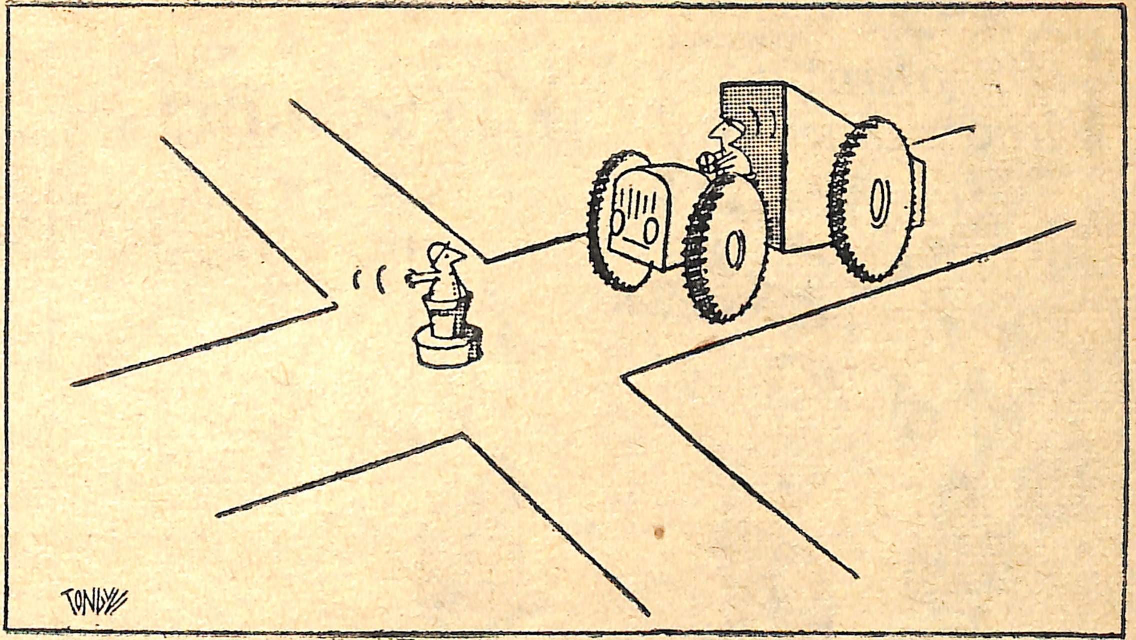
Boşanmışlar. Derken adama yılbaşı piyangosundan büyük ikramiye çıkmaz mı? Kadın, kocasına koşmuş:

— Vay benim canım; canımın içi, ruhum, hayatım, bir tanem... Ah ben senin değerini bilememişim...

Şimdi yeniden evleneceklermiş. Gazetelere şöyle bir evlenme ilânı verseler çok yerinde olur:

Bayan Fıldırfış
ile
M. Piyangonun Büyük İkramiyesi
eşvlendiler.

YAZISIZ!..

Yazan :
★ AZİZ NESİN ★

RÂVİYAN-I ahbâr ve nâkılân-ı âsâr ve muhaddisân-ı rûzigâr o gûna rivâyet ve bu tarz üzre hikâyet ederler ki, çook eski zamanlarda, yeryüzünün bilinmedik bir yerinde suları bol, dört yanı yol, kişileri erimli, toprağı verimli bir ülke vardı. O ülkede her kişi salt kendi çıkarında olup, «gemisini kurtaran kaptan, sen çuval giy ben klâptan» diyerek, kimse kimseyi düşünmezdi. Her koyun kendi bacağından asılır, her eşşek kendi ayağından nallanır, bana ne gerek, baklava börek deyip, her kişi karnı tok, sırtı pek olunca, herkesleri de kendi gibi sanırdı.

Günlerden birgün bir kişi ortaya çıkıp,

— Ey aman, bana kazık giriyor, kazık giriyoooor!.. diye bir sözü yerde, bir sözü gökte haykırmaya başlayınca, önceleri hiç kimse aldırmayıp,

— Ele giren kazıktan benim neme gerek... Tanrıya bin şükürler olsun, bana kazık girdiği yoktur, diye bu sese kulak asmadı. Amma gel gör ki, herifin,

— Kazık giriyooor!.. diye bağırması öyle arttı ki, bağırtısından o ülkede yaşayanlar tedirgin olup kayguya düştüler.

Kentin düzenini koruyan kolcular, subaşıları, hiç durmadan bağıran herifi yakalayıp, her yanına iyice baktılarsa da, bir giren kazık görmediler.

— Bu herif yalancıdır, bağırır çağırır, herkesi tedirgin eder, diyerek, o kişiyi kentten uzak bir yere sürüp bir mağaraya kapadılar.

Gel zaman git zaman, günlerden bir gün, «kazık giriyor!» diye bağıran kişiyi çal yaka edip getiren kolcularla subaşı da,

— Kazık giriyooor!.. diye bağırmağa başladılar. Gürültülerinden yer yerinden oynadı. Subaşını, kolcuları dertop yakalayıp kadıya çıkardılar. Kadı da, onları bir iyice elden geçirip,

— Kazık mazık girdiği yoktur. Kazık girse görünür. Siz boş yere kenti ayağa kaldırırsınız, diyerek, bir kesin yargıya başlayıp o kişileri, ayaklarına zincir vurup zindana attırdı.

Aradan gün geçti, ay geçti, bir gün Kadı da cüppesinin etekleri havada uçuşup, sarığı, kavuğu savrulup sokağa uğradı,

— Kazık giriyooor, amaan!.. diye bağırmağa başladı.

Kadının bağırtısı yüceliğince yüksek olduğundan padişahın kulağına kadar gitti. Padişah bu olan işlere çokça şaşıp,

— Bu iş ne iştir, kadıya bile kazık girer. Bir iyice bakın bakalım, kadıya gerçekten kazık girer mi? diye buyrultu verdi.

Hekimbaşı, kadının yanına varıp, kadıyı evirdi, çevirdi, baktıysa da, hiç bir giren kazık görmedi. Sonunda,

— Kadıya kazık girmeyip, ancak kendüye kazık girmiş sanarak, hepimizi huylandırmakta, kenti ayağa kaldırmaktadır. Aklından zoru olduğundan tımarhaneye kapamak doğru olur, diye bir rapor verdi. Hemen kadıyı tımarhaneye kapadılar.

Bir zaman sonra, kadıya giren kazığı görmeyen Hekimbaşı,

— Ey amaan, bana da şimdi kazık giriyooor!.. diye gündoğumunda sıcak döşeğinden sokaklara uğradı. Hekimbaşıyı böyle görenler, ellerini dizlerine vura vura, kahkahadan iki büklüm olup,

— Vay hele hekimbaşı da mı delirmiş... Koca hekimbaşı kendüye kazık girmiş sanır... diyerek hekimbaşını alaya aldılar. Tenekeler çalarak kentin çocukları ardına düşüp, hekimbaşıya,

— Yuuu... çektiler.

Hekimbaşı:

— Bu dertten bir anlayan yok mu, ey yurttaşlarım!.. Bana giren kıymık değil, kazıktır. Ben bu dertten onmam, ölürüm!.. diye ver yansın bağırdığından, Padişah da kızdı,

— Bunlar işi gitgide azıttı. Kendileri, kazık girer der, amma hiç kimse görmez. Bilirkişiler gelip baksın. Onların bilim gücü vardır, biz görmeyiz de onlar görür, buyurdu.

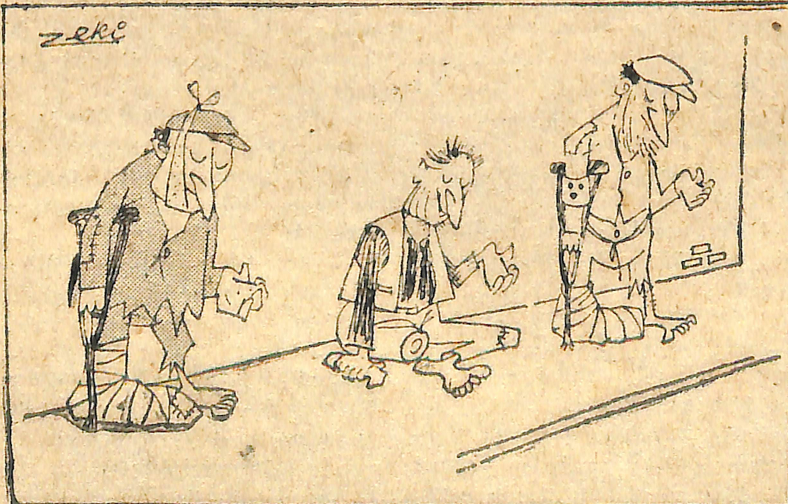
En büyük medreseden üç müderris bilirkişi seçilip, hekimbaşıya baştan ayağa, bir bir daha baktılar. Hiç bir giren kazık görmediler.

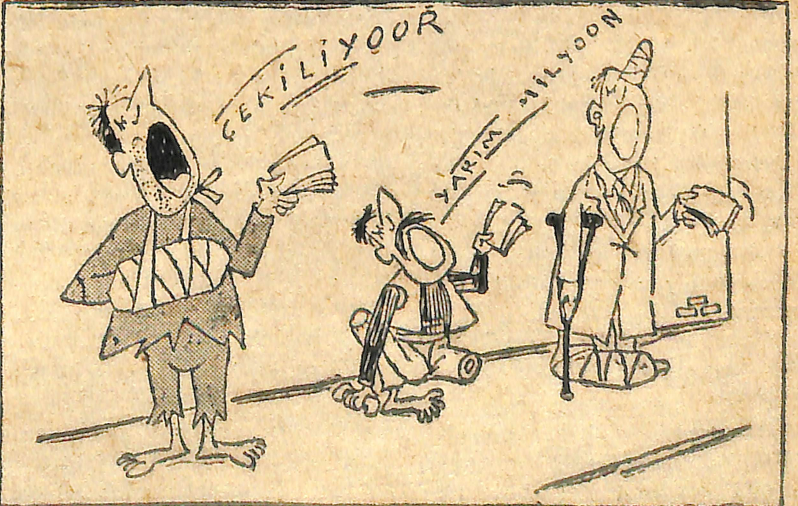
— Giren çıkan kazık yoktur. Bizi kandırmağa çalışır. Boş yere halkı ayaklandırır!

Dedikte, Hekimbaşının ellerini ayaklarını bağlayıp uzak bir yere sürdüler. Aradan çok geçmeden, bilirkişi olan üç müderris de birgün, canlarını evlerinden zor dışarı atıp,

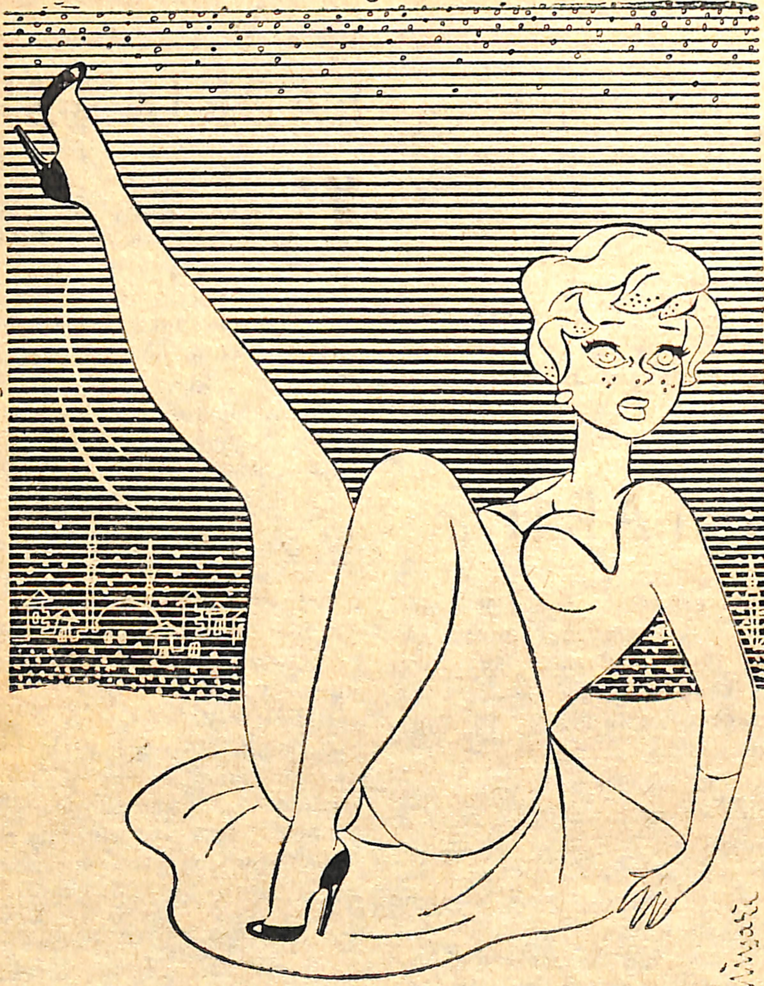
— Ey aman din kardeşleri, kazık giriyor!.. diye sesleri çıktığınca haykırmağa başladılar. Şeyhülislâm olsun, reis-ül-küttap olsun, sadrazam olsun, hepsi de müderrislere bakıp,

— Boş yere yaygara edersiz, kazık mazık girdiği yoktur!

YAZISIZ!..

— Eyvah! Kimse görmedi!..

Dedikte, müderrisler de,

— Bir gözü gören kul yok mu ey din kardeşleri! İşte kazık giriyor! diye çığlığı bastıklarından onlar da zindanlara atıldılar.

Gün erişip, bir zaman geldi, Şeyhülislâm ile, bütün vezirler, reisül-küttâp, Sadrazam da,

— Vay aman, bu kazık ne kazıktır, şimdi de bize girer!.. diye «bir feryat bir figan eylediler ki tâbir olunamaz!»

Padişah,

— Ortada kazık yoktur. Olsa görünür. Yalan söylersiz! dedi.

Amma gel gör, git gide o ülkede yediden yetmişe, genci yaşlısı, bir zaman geldi,

— Kazık giriyooor! diye bağırmağa başladı.

Padişah da,

— Kendilerine kazık girmiyenler, kazık giriyor, diye bağıranlara baksın. Bakalım, dedikleri doğru mu? dedi.

Kendilerine kazık girmeyenler, kazık giriyor, diye bağıranlara iyiden iyiye baktılarsa da, hiç bir giren kazık görmediler.

— Padişahım çok yaşa!.. Sâyende hiç bir kazık girmeyip, bunlar bozgunculuk etmektedirler, dediler.

Böylece bir zaman daha geçtikten sonra, o ülkede herkes bağırmağa, kendine kazık girdiğini söylemeğe başladı. Padişah da:

— Herkes birbirine baksın, gerçekten kazık girer mi? dedi.

Herkes birbirine baktı. Amma hiç biri, öbürüne giren kazığı görmedi. Herkes birbirine,

— Yalancı, sana giren çıkan kazık yoktur. Kazık yalnız bana girmektedir. Senin yaygarandan benim sesime kulak asan olmuyor!... diye bağırıp, birbirlerine düştüler.

Gel zaman git zaman, hiç kimse, kazık giriyor, diye bağırmaz oldu. Hiç bir ses çıkmadı. Her ne olduysa, ilk bağıranlara olmuştu.

Bir gece yarısı saraydan bir ses yükseldi ki, o sesle yer yerinden oynayıp, herkes yatağından fırladı. Padişah don gömlek kendini sokağa atıp,

— Aman ey benim sevgili kullarım, kazık giriyooor!.. diye durmadan bağırmağa başladı.

O kentin kişileri,

— Padişahtır, yalan söylemez. Elbet kazık girdiği doğrudur. Bizden çok bağırması da, herkesin rütbesine göre büyüklükte kazığın girmesindendir. Padişaha giren kazık sultanî olmak gerek... dediler.

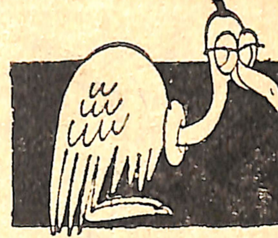
Padişah yeri göğü inleterek,

— Ne durursuz, gelip kazığı çıkarsanız ya... diye yalvardı.

Padişahın çevresindekiler,

— Ey sultanım nasıl çıkaralım, bu kazık başka kazıklara benzemez. Gözle görülmez. Acısını da kazığı yiyenden başkası duymaz. Az daha sık dişini, bir zaman sonra bizim gibi sen de kazığa alışır, rahata kavuşursun, dediler.

Aziz NESİN

NUTUK:

Yerli traş bıçağı. Eskiden çok rağbet görüyordu. Hele D.P. markalıları çok parlak, çok keskindi. Son yıllarda caddelerde rastladığımız sakallılara bakılırsa, kullanıla kullanıla körleşmiş olacak!

Nutuk, söz mânasına da gelir. Korkudan, heyecandan, sevinçten, bugünkü gazete yazarları gibi kem küm edenler için «nutku tutuldu» derler.

Meşrutiyet günlerinin coşkun nutuklarını, Mehmet Akif, şu iki mısrada pek güzel anlatmıştır:

Ötüyor her taşın üstünde birer dilli düdük,
Kaplamış dinliyor etrafını binlerce hödük!

Nutuk, canlı mahlûklardan yalnız insanlara mahsus bir Tanrı vergisidir. Gerçi ezberlediği beş on kelimeyi tekrarlayan papağanlar da vardır ama, ne bunlara nutuk diyebiliriz, ne o hayvancıklara da insan... Hattâ, ezbere konuşan insanlara bile insanlığı çok görür: «Papağan gibi» deriz!

Fıkra:

Kendisini hayretle seyreden köylüye, papağan, ezberlediği tek cümle ile sormuş:

— Ne bakıyorsun, dangalak?

Birdenbire şaşıran adamcağız, hemen selâm vererek:

— Affedersiniz, demiş, zatınızı guş zannettim!

Öyledir. Hattâ, işin daha garibi, bazı kimseleri, konuştuklarını görünce insan zannederiz!

NASIR:

Eskiden, iskarpin vurmasından sade ayakta çıkardı. Orhan Veli merhum, nasırından çok çeken Süleyman efendi için bir şiir bile yazmıştı.

Fakat son yıllarda, ayağımızda çıkan bu nasır, Mısır'ın başında çıkıverdi.

Bin türlü derdi yetmiyormuş gibi, dünyamız, şimdi rahmetli Süleyman efendiye döndü: Bir de Nasır'dan çekiyor!

NANE:

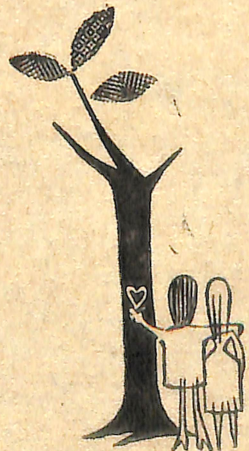
Baharlı bitkilerdendir. Tazesi, kurusu, suyu, şekeri ve ruhu olur... Mideye iyidir derler. Halk dilinde mânisi de vardır:

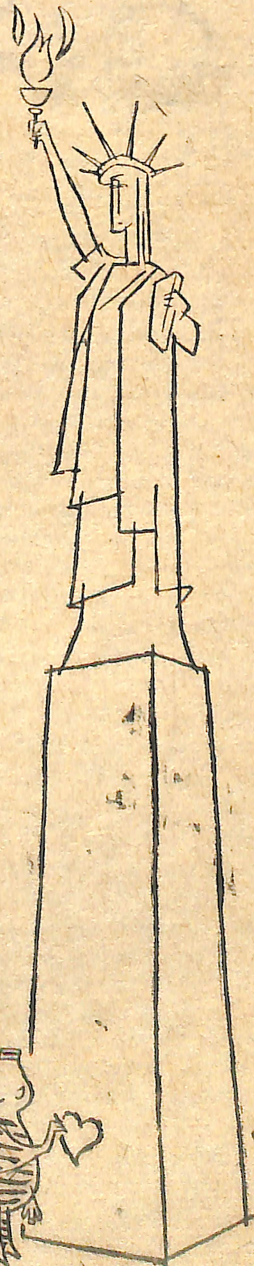
Nane suyu, nane şeker,
Benim canım seni çeker!

Eskiden, bazı ele avuca sığmaz gençler için:

— Yemediği nane yok, derlerdi.

Zamanımızda el oğulları öyle şeyler yiyorlar ki, nane değil, nane bahçesi bile yanında hiç kalır!

Hürriyet heykeli!..

SERBEST GÜREŞ

※

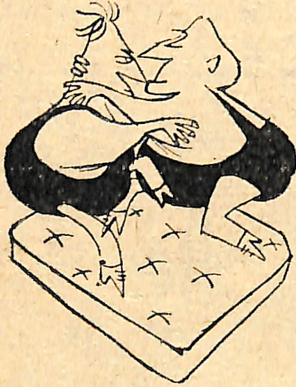
Yazan :

★ **ADNAN VELİ** ★

※

LENDUHÂ Cemal, çayından üst üste iki yudum aldıktan sonra, masanın etrafında çepeçevre oturan arkadaşlarına, hikâyesini anlatmıya devam etti:

— İşte ondan sonra anam babam, herifi şöyle bir salladıktan sonra, yavaş yavaş kündeyi doldurmıya başladım. O da dayanıyor haaa! Bir bacağını geriye vermiş, eliyle sarma takmıya uğraşıyor bana... Baktım ki herif sarmaya geçti, ben bu sefer kaz kanadına daldım. Soldan girdim. Herif bu sefer bana bir kravat

çekmek istedi. Kafayı geri verince, herifin numarası boşa gitti. Ben kaz kanadına dalınca, herif köprüye girmeyi denedi ama, bırakan kim?.. Kanırtmıya başladım. Ben kanırttıkça, herif kılçık atıyor. Bu sefer açtım bacaklarını yana, bir de şak kündesi dolduruyım dedim. Ama köpoğlu sıyrıldı. Bir de aşağıdan daldım, tam belinden yakalayıp iki kantarladım. Kantarladıktan sonra da kemâneye geçtim. Başladım kemâne çekmiye... Herifin barsakları ağzına gelecek... Derinden inlemiye başladı. İki kemâne daha çektikten sonra sıkı bir çapraza girdim.

Masadakiler, gözlerini faltaşı gibi açmışlar, merakla dinliyorlardı. Lenduhâ Cemal, çayından bir yudum daha çekti:

— Ondan sonra canım ciğerim, herif çaprazdan çıkamadı. Omurgası bir iki sefer çatırdadı, ondan sonra da lâçka oldu.

O sırada, masaya yaklaşanlardan Gevşek Süleyman sordu:

— Ne o, Cemal abi? Güreşe mi başladın?.. Pehlivanlığını anlatıyorsun galiba?

— Yok be deli oğlan!.. Dün akşam Taksim'den, Levent otobüsüne nasıl bindiğimi anlatıyorum...

KUYRUKLU TARİF!..

MEŞVERETÇİ Kâzım, tablada kuzu gibi yatan torik balıklarının üstüne, paslı konserve tenekesiyle bir kaç teneke su serptikten sonra, arkasına döndü. Ayakta duran başörtülü, yeldirmeli kadını görünce:

— Bir şey mi istedin valde? diye sordu.

— Oğlum, Kamelya mağazasının adresini soracaktım. Eğer biliyorsan, sevabına târif ediverse ne bana..

— Kamelya mağazası mı?.. Tabii bilirim valde. Bilirim ama, sana nasıl tarif edeyim?..

— Elinle tarif ediverirsen, ben anlarım evlâdım.

— İyi ya.. Tarif edeyim sana. Bak, şu sokağın ucunda bir kalabalık var, görüyor musun?..

— Görüyorum evlâdım.

— İşte o kalabalık, ahali kuyruğudur. O kuyruğu bul. Kuyruğun yanından yürümiye başla. O cadde sola sapıyor. Sen de sap. Ama kuyruktan ayrılma haaa! Kuyruk gider, sen gidersin. Sonra tam köşeye bir çeşme gelir. Çeşmeyi dön. Kuyruk da nasıl olsa o tarafa sapar. Orada pazarcılar vardır. Pazarcıları geç. Tam karşına bir Cami gelir, camiyi de geç. Bu sefer sağ kola dön. Ama kuyruğu kaybetme. Kuyruk da zaten o tarafa doğru gider. Kuyruğun yanından yürü. Solda bir rum mektebi görürsün. Onu geç. Pastacıyı da geç. Bomonti tarafına giden yola sapma. Berideki caddeye gel. Kuyruğun yanından da ayrılma haaa!. Kuyruk eczanenin yanına kadar gider, oradan fırına doğru sapar. Sen de sap, kuyruğun yanından yürü. Sağ kolda karakol vardır. Onu geç. Kasabı da geç. Bu sefer garaj gelir. Ama kuyruğu kaybetme haa!.. Sağ koldaki garajın yanından tramvay caddesine dön. Tramvay caddesine çıkıncıya kadar kuyruğun yanından yürü. Tam mezecinin köşesine gelince, tramvay caddesinden yürümiye başla.

Kadın, dayanamadı:

— Ah evlâdım, zihnim de pek karıştı.

— Karışacak ne var bunda hanım teyze?.. Ben sana kuyruğu bırakma diyorum.

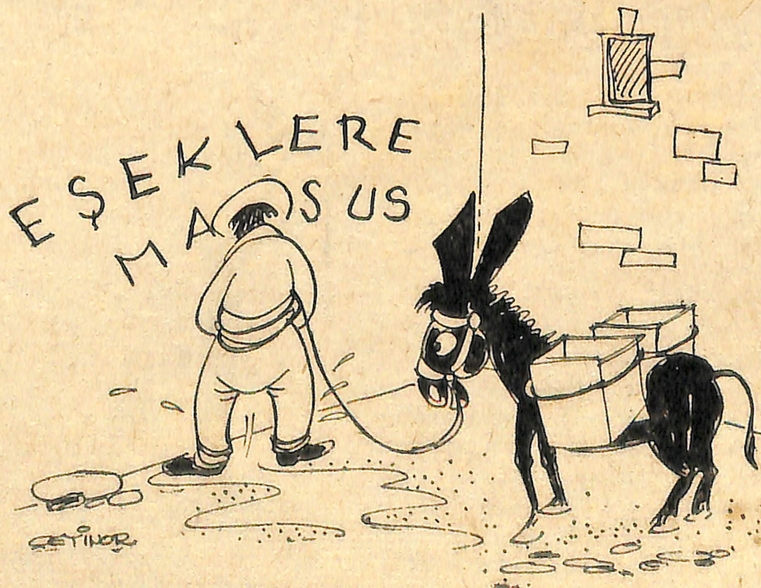
— Hah, çok iyi.. Oradan aklımda kalır. Kuyruğun yanından yürürüm hep.. İyi söyledin..

— Yürü ya.. Tramvay caddesinde kuyruğun yanından yürüye yürüye gideceksin. Yani topu topu, şimdi çıksan onbeş dakikada varırsın. Baktın ki kuyruk, bir mağazadan içeriye giriyor, işte orası, Et ve Balık Kurumunun Osmanbey şubesidir. Kamelya mağazası da tam onun karşısına düşer.

— Allaha emanet ol evlâdım.. Ama ben vazgeçtim..

— Niye vazgeçiyorsun valde?..

— Ben zaten Kamelya mağazasına gitmiyecektim ki.. Kamelya mağazasının tam karşısında Et ve Balık Kurumu vardır diye bana tarif etmişlerdi. Onun kuyruğunun ucu burada olduktan sonra, ne diye gideyim a evlâdım?..

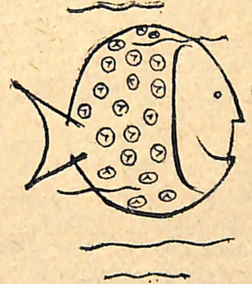

YAZISIZ!..

ÇİVİ FABRİKASI

YÜKSEK beyim,

Bendeniz uzun yıllar, Giresun'da takacılık ve balıkçılık ettikten sonra, geçende İstanbul'a geldim. İstanbul'daki büyük imâr hareketlerini görünce, heyecandan yüreğim ağzıma geldi. Bir cıgara yakıp, yüreğimi yerine yerleştirdikten sonra, İstanbul'daki büyük caddeleri birer birer dolaşmıya başladım.

Bu caddelerin her iki tarafında yapılmış olan büyük apartmanları gördükçe, heyecandan yüreğim boyuna ağzıma geliyordu. Bu apartmanlardan bir tanesine girip, boş dairelerden birini kaça kiraya verdiklerini sorunca, yüreğim bir daha ağzıma geldi. Fiyat yüksekliğinin bir sebebi varmış. Mal sahipleri çimentoyu, camı, çiviyi, hep karaborsadan alıyorlarmış. Hele çivi fiyatları son zamanlarda çok yükselmiş. Bunu

öğrenince bendeniz hemen düşünceye daldım ve neticede çok faydalı bir çare keşfettim. Bulduğum çareyi anlatınca, sizin de yüreğiniz ağzınıza gelecektir:

Mademki memleketimiz kalkınma halindedir, bu bakımdan, son zamanlarda kurulan fabrikaların yanına, bir çivi fabrikası da ben kurmıya karar verdim. Bu fikrim gayet parlak olup, mezkûr fabrika pek ucuza mal olacaktır. Yüreğinizi yerine yerleştirdinizse, kararımı açıklıyayım.

Bendeniz Giresun'da, deniz kenarına küçük bir baraka inşa etmek kararındayım. İşte bu baraka, çiviye ihtiyacı olan vatandaşlara büyük faydalar sağlıyacaktır. Bunun için de, Giresun'daki arkadaşlarla her gün balığa çıkmıya karar verdik. Balığa çıkında doğrudan doğruya kalkan balığı yakalıyacağız. Arkadaşlardan Tornacı Kâzım, bu balığın derisi üstündeki çivileri zımpara kâğıdı ile zımparalayıp sivrilterek ve inşaatta kullanılır hale getirerek, bir günde en az beşyüz çivi yapacağına yemin ediyordu. Ben de beşyüz çivi yaparım, etti mi bin?.. Çolak Sefer'le Köşebent Abdi de bin çivi yapacaklar, etti mi iki bin?.. Bu

iki bin çivi ile, hiç olmazsa yarım apartmanlık çivi çıkar ve böylece her gün çivi imâl ederek kısa zamanda memlekette büyük bir çivi sanayii kurarız. Benim bu sözlerimi de çivi zannederek, fikrime karşı ihmallik göstermemenizi rica eder ve fabrikanın temel atma törenine şeref vererek, memleket kalkınmasında kalkan balığının vatanseverliğini takdir buyurmanızı da candan dileyerek, ellerinizden öperim beyim...

Adnan VELİ

※

Ne anlar?

Gazeteci, büyük siyaset adamına:

— Muhalifiniz olan filânca hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

Büyük siyaset adamı, büyüklüğüne yakışır bir nezaketle bu soruyu cevaplandırdı:

— Memleketin hayrını istiyen, ama bunu yanlış yolda arayan bir insandır...

— Siz onun lehinde konuşuyorsunuz ama, muhalifiniz sizin için pek kötü şeyler söyledi...

Büyük siyaset adamı ayni incelikle devam etti:

— O anlayışsızlıkta bir adam için gayet tabii...

※

Genelevler

ÖNCE şunu söyliyelim, bu kelimeyi kelime olarak çok seviyorum. Neydi o, ağız dolduran «Umumhane»... Bu ara genelevler çok konuşulur oldu. Yeni valimiz genelevleri şehrin dışına çıkaracakmış. Doğru mudur, yanlış mıdır, bilmem. Ama söylendiği gibi, genelevler Topkapı, Edirnekapı surlarının dışına çıkarılırsa, bu evlerde alışverişi olan yurttaşın işi zorlaşır. Şu İstanbulun kalabalığını, yolların darlığını, bozukluğunu, taşıt araçlarının sıkışıklığını bir düşünün. Bu yüzden biz her akşam işimizden evimize dönünce, on ravunt boks yapmış gibi yığılıp kalıyoruz. Bir de şehrin bir başından, içinden kalkıp da, tââ Edirnekapı dışındaki geneleve gidecek olanları gözünüzün önüne getirin. Oraya kadar gitmesine belki giderler ama, yorgunluktan orada çayırların üzerine yığılır, «Yahu, biz buraya bir iş için gelmiştik ama, ne iş içindi?» diye düşünmeğe başlarlar. Ama diyeceksiniz, tasası sana mı düştü? Benim demem o deme değil, Genelevler şehir dışına çıkınca, özelevler şehir içinde çoğalacakmış gibime geliyor. Bu genelevler elbet bir işe yarıyor. Bu erkek takımı da sılaya gider gibi kalkıp tââ Topkapı dışına gider mi? Bre insaf... Erkekliği temelli bitire-

— Çabuk başka bir tezgâhtar gelsin!..

KOCAMAN LÂFLAR

★ *Aşk, eli boşun işidir. Fakat istirahat, çalışanın hakkıdır.*

★ *Aşk her tarafı masraflarla sarılmış bir heyecan denizidir.*

★ *Arkadaş, ödünç istiyebilecek kadar iyi tanıdığınız fakat borç para verecek kadar tanımadığınız kimsedir.*

★ *Sonsuz zannedilen aşklar nasıl biteceği bilinmeyen müphem aşklardır.*

★ *Dünyada hiç bir şey yoktur ki ilk göründüğü kadar iyi olsun.*

★ *Hâtırasız bir kafa, garnizonsuz bir yere benzer.*

★ *Tabiat büyük adamları öldürecek sırra henüz malik olamamıştır.*

★ *Kim demiş düşenin dostu olmaz diye, karlı bir havada güzel bir kadın düşsün de görün.*

Tanımak, tanımamak...

Meşhur zenginlerimizden birine, Kolej mezunu, yakışıklı, acar bir genç müracaat etti ve görüşmek üzere randevu istedi. Meşhur zengin, gençle karşılaşınca:

— Biliyorum, benden iş istiyeceksiniz ama, dedi, şirkette maalesef hiç boş yerimiz yok...

— Bilemediniz beyefendi.

— Sermaye istiyeceksiniz...

— Yanıldınız beyefendi...

— O halde ne istiyorsunuz?

— Kızınızla evlenmek...

— O da ayni kapıya çıkar. Kızım sizi seviyor mu?

— Bilmem... Tanımıyorum ki...

— Allah Allah... Hem evlenmek istiyorsunuz, hem daha tanımıyor sunuz bile kızımı...

— Evet efendim, dedi genç; kızınızla evlenmek istiyorum. Gerçi onu tanımıyorum ama, sizi tanıyorum...

Haftanın

Hey gidi doktor...

Şimdi pek büyük bir mevki işgal eden bir doktor, Tıp Fakültesini bitirmek üzere imtihan oluyordu. Hoca, masanın üzerinde duran bir kalça kemiğini ileri sürerek sordu:

— Bu ne kemiği?

Geleceğin büyük adamı hiç tereddüt etmedi:

— Ölü kemiği efendim!

Gelmem...

Umulmıyacak kadar sâkin bir havada, umulmadık bir patlama sonunda gemi batıverdi. Olur tabii... Gemi batınca herkes boğuldu. İki kişi müstesnâ... Bunlardan biri bir genç adamdı... Salımsı bir sandık, bir ambalâj kalıntısının üzerine bir de direk bulup uydurmuş, dikmişti. Bir müddet sonra, kendisine doğru ikinci bir canlının yüzmekte olduğunu gördü. Hemen elini uzattı: bu, üzerinde yalnız geceliği bulunan bir genç kadındı...

— Çabuk.. verin elinizi de sizi çekeyim...

Kadın kaşlarını çattı:

— Ya... geleyim de imdat işareti diye direğe asacağım bahanesiyle geceliğimi üstümden çıkartasınız değil mi? diye çıkıştı; gelmiyeceğim işte!

Ah ne yaptın?

Hamfendi, kapıdan içeri giren kocasına ağız dolusu çıkışıyordu:

— Ah, ne yaptın? Telefonda hiç hizmetçiye o kadar sert muamele edilir mi? Bak, kız hemen bizi bırakıp kaçtı... Ne vardı ileri geri söylenecek?

— Bileydim vallâhi söylemezdim karıcığım, diye kekeledi kocası, ben telefona sen çıktın zannetmiştim!

Daha ölmedim...

Motosikletli trafik polisi, delice bir hızla geçen arabanın peşine düştü. Direksiyondaki, bir kadındı. Hem de arabanın arkasında ölü bir insanın uzanmış yattığını farkeder gibi olmuştu...

Kısa bir takipten sonra, motosikletli polisten kurtulamıyacağını anlıyan kadın durdu. Memur:

— Hem hızlı gitmenizin hesabını vereceksiniz bayan, hem de arkadaki ölünün... dedi.

O zaman, arkadaki «ölü» doğruldu:

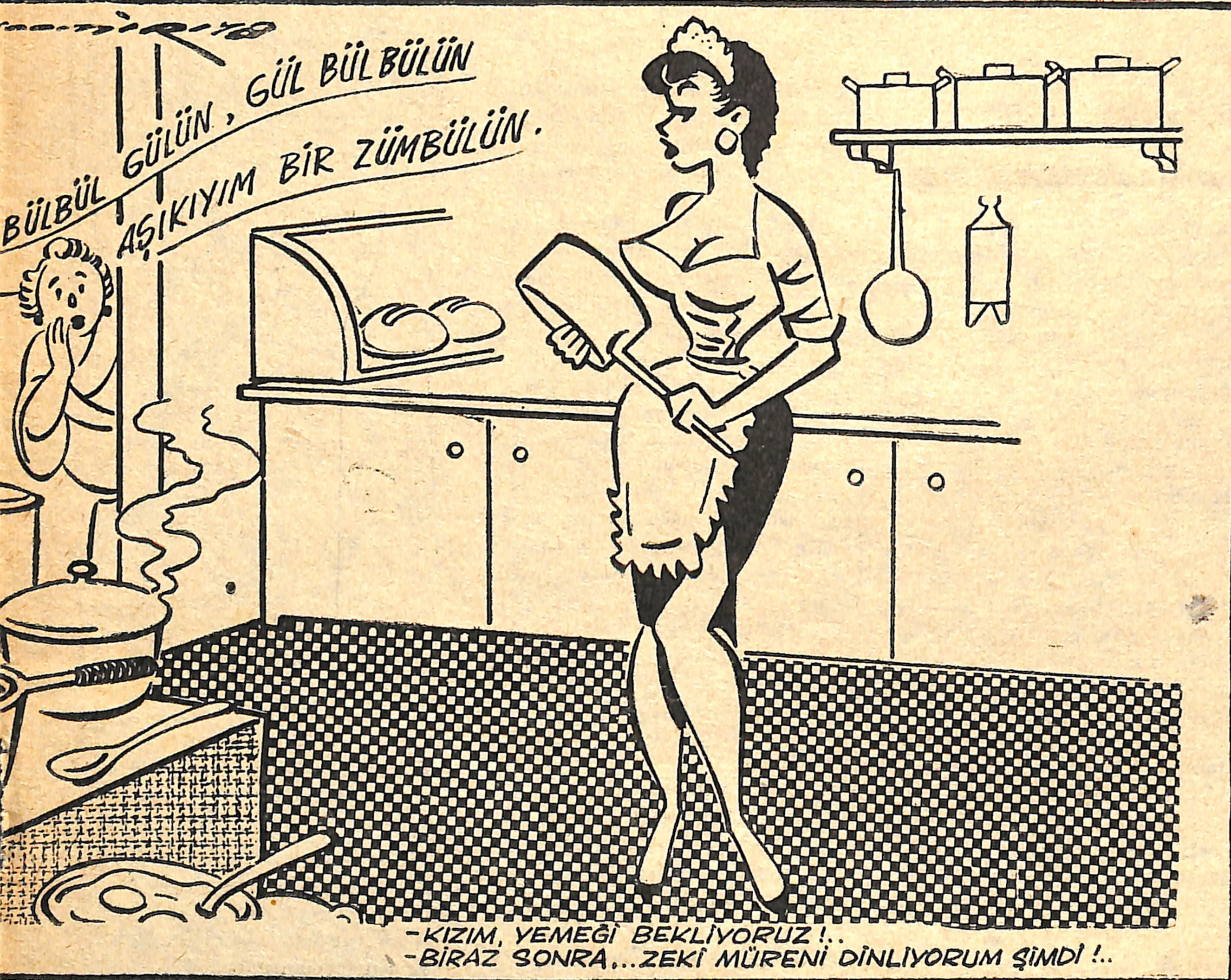
— Daha ölmedim memur bey, dedi, ölmedim ama, direksiyondaki karımdır!

Ah şu hiz

netçiler!..

Fıkraları

Sırası gelen...

Muharrir Vahdet Gültekin, tesadüfen girdiği bir berberde sakal traşı oluyordu. Berber de pek konuşkan bir zattı. Bir aralık:

— Dünyanın sonu yaklaştı beyefendi.. dedi.

— Ya... Nerden anladınız?

— Çok alâmetler belirdi efendim...

— Allah Allah. Demek böyle.

— Evet, öyle... Önce hayvanlar ölecek, sonra sıra...

İyice sinirlenen Vahdet Gültekin, birdenbire adamın sözünü kesti:

— Halbuki ben hep size traş olacağım diye niyetlenmiştim!

※

Fena olmaz...

İdama mahkûmdu. Uzun zamandanberi de infaz gününü bekliyordu. Bir sabah erkenden gardiyan, hapishane müdürü, hücresine geldiler. Hapishane müdürü gayet yumuşak bir sesle sordu:

— Bir şey içmek ister misin? Konyak filân?

Mahkûm hemen sırıttı:

— Fena olmaz, gece biraz üşütmüştüm. Bu sabah kendimi hiç iyi hissetmiyorum...

※

Rüya tâbiri

Müzmin surette evliydi. Bir sabah, işine geldiği zaman arkadaşlarından birine sordu:

— Yahu, sen insan ruhunu bilirsin... Evli bir erkeğin gece rüyasında kendini boşanmış görüp sevinmesi neye delâlet eder?

Arkadaşı kara kara başını salladı:

— Uyanınca adamsağızı bir hayal kırıklığının beklediğine!

※

Kaybettiği...

O gece, tanınmış bir kulüpteydiler. Ömründe ilk defa kumar oynamak istedi. Karısından önce izin, sonra da elli lira aldı. Kadıncağız, bu manzaranın vereceği heyecana dayanamıyarak başka salona gitti. Biraz sonra, acemi çaylâk öylesine kazanmağa başladı ki, önüne bir anda yüz bin lira yığıldı.

— Yüzbine tek kâğıt açacağım!

Bunu bir solukta, alnından terler boşanarak söylemişti. Bir kişi çıktı karşısına. Açtı ve... Kaybetti...

Öteki salona geçer geçmez karısı heyecanla sordu:

— Ne oldu?

— Hiç, dedi beriki; elliliği kaybettim!

EŞEK BAŞI İLE KONUŞMA

BİZİM meslekdaşlar, sağ olsunlar, havadis atlatmakta birbirleriyle yarışırlar. Meselâ geçende biri Fatih Camii duvarı dibinde iki tane eşek başının resmini çekmiş ve yayınlamıştı. Ama gidip bu başın sahibiyle konuşmayı akıl eden çıkmadı... İhtimal kemiklerine kadar yüzülmüş eşeklerden ne cevap alınır? diye düşünmüşlerdir. Ama biz kimseye çaktırmadan, karaborsadan sinema bileti alır gibi, hemen vaka mahalline düştük. Çok şükür, daha hiçbir resmî makam harekete geçip yalnız başları duran eşek iskeletlerini yerinden kımıldatmamıştı. Mubarek hayvan, sağlığında bile kolay kolay yerinden kımıldamaz. malûm ya...

Ben, yalnız bize malûm bir usulle, birinci eşeğin başını sorguya çektim:

— Hiç işin mi yoktu ki dünyaya eşek olarak geldin? Bak yine eşek olarak gitmişsin işte... Anlat bakalım, ne oldu?

Baş, hal diliyle bütün sorduklarımı cevaplandırdı. İlkin:

— Sizin bir sözünüz vardır, «Baş ol da istersen eşek başı ol!» dersiniz. İşte bu insanca hizmete uyduk, biz de bu kılıkta dünyaya geldik. Hani bir şairiniz: «Haksızlık eden başları bir gün koparırlar» demişti? Olan gene bize oldu. Ne suya, ne sabuna dokunuyorduk...

— Eşekliğinizden... dedim. Bu zamanda postu kurtarmak için birşeye dokunmak şart... Yalnız, sinire dokunma da...

— Siz insanlar çok nankör mahlûklarsınız, diye acı acı inledi. Çeşitli hakareti reva görürsünüz de bir türlü bizden vazgeçmezsiniz... İşinize yarıyacak bir adam mı lâzım? «Şöyle, eşek gibi çalışsın» dersiniz. Verdiğiniz para ise «eşeğin kuyruğu gibi ne uzar, ne kısalır». Emrinizdekilerin «eşek kadar sabırlı, tahammüllü, dayanıklı» olmasını istersiniz. Bâri kıymetini bilseniz, yüreğim yanmazdı...

— Senin kıymetini mi demek istiyorsun?

— Hayır, bize benzettiğiniz kendi cinslerinizin kıymetini. Yoksa bizim kıymetimizi bilmeselerdi şu kuru kafalarımız burada sürünmezdi. Halimize bak: İktisadi refah içinde yaşayan bir memleketin malı olduğumuza bin şahit ister. Kemiklerimize kadar yüzülmüşüz...

— Açlıktan mı öldünüz?

— Ne münasebet... Şükürler olsun, sağlığımızda istediğimiz yanımızda, istemediğimiz arkamızdaydı. Biz, Ada'daki eşeklerdendik. Sırtımızda püsküllü semerlerimiz, üstümüzde naylon donlu sosyete bayanlarımız vardı. Besiliydik. Her tarafımız bıngıl bıngıldı.

— Pekiy, nasıl oldu da bu hale düştünüz?

— Biz düşmedik. Bizi bu hale düşürdüler...

— Çelme mi attılar?

— Ağzını topla. O size mahsus bir terim. Bizim gibilerini yerinden düşürecek çelme daha icat olunmadı. Biz, sağlığımızda, dört ayaklıydık bayım!..

— Peki ne oldu da böyle safi kemik kaldınız?

— Açıkgözün biri, basını tekzip etmek istedi...

— Anlayamadım...

— Anlayamazsın tabii... Açık gözün biri basını tekzip etmek istedi dedim. Münasebetsiz bir gazete piyasada et darlığı olduğundan bahsetmiş... At eti kesiliyor demiş...

— Ya!... Kimmiş bu kabadayı?

— Bilmiyoruz... Sanki mezbahada bunca koyunun boğazlandığı yetişmiyormuş gibi, daha çok kazanmak istiyen biri bize musallat oldu. Bu zamanda eşek bile olsan fazla semirmeğe gelmiyor. Muhakkak göze batıyorsun!

— Maşallah, epey filozofmuşsun...

— Öyleyimdir. İşte biz de gafil gafil gezerken birinin gözüne battık. Kesti, yüzdü, doğradı. Bir gece içinde yalnız kemiklerimizi bıraktı. Ucuz ucuz sattı. Kimbilir şimdiye kadar kimlerin kanına karıştık... Kimbilir ne şiş kebaplar, ne ıskaralar...

— Ne yahniler...

— Yooo, ucuz etin yahnisi iyi olmaz. Eşek kısmı ancak şişe geçirilirse işe yarar...

— Ama başınıza dokunmamışlar...

— E, tabii... Mahiyetimiz belli olmasın diye... Şu kulaklar yok mu şu kulaklar... Bütün derdimiz o... Yoksa çene kemiğimizi eline geçiren Samson bile, yüzlerce düşmanını kırıp tepelemişti...

— Demek etiniz lezzetli. Yoksa ne diye tamah etsinler?

— Maalesef öyle. İnsanlar bir türlü eşeğe doyamıyorlar. Hem sonra eşek eti kadar yiyenin kanına işliyen başka bir et daha yoktur: muhakkak bir yerinden belli eder, yiyene bir eşeklik yaptırır!

— Ne diyorsun!...

— Elbette ya... Sen evli değil misin meselâ?

Birdenbire duraladım. Hakikati söyleyip söylememekte tereddüt ediyordum.

— Bak, dedi, bu kadar tereddüt etmen bile evli, hem de kıdemli evlilerden olduğunun delili... Bekâr olsaydın hemen red cevabı verirdin...

— Ne olacak yani? Sana ne benim evli veya bekâr oluşumdan?

— Soracaktım, sana eşek dili yedirmediler mi diye...

— Yooo... Bilmem ki...

İçime bir kurttur düştü. Acaba ben eşek dili yemiş miydim? Birden aklıma parlak bir fikir geldi. Bunu bilse bilse yine bu eşek başı bilirdi.

— Hani anlaşılırdı insanın eşek eti yediği? diye bir çıkış yaptım. Neden anlıyamadın?

— Anlıyamam... Çünkü sizin eşeklik dediğiniz şeylerin çoğu bize gayet haklı ve mâkul görünür. Siz de, kendinize yakışan hareketleri insanca bulmaz mısınız? O halde senin haline bakıp eşek dili yediğini veya yemediğini ben anlıyamam. Bunu olsa olsa senin cinsinden biri anlar...

— Ya... Peki nereden anlar?

— Derler ki, eşek dili yiyen, gayet sessiz ve sabırlı olurmuş... Kaynanalar gelinlerine, damatlar kaynanalarına, kayınpederler damatlarına bir punduna getirerek dilimizden yedirmek isterlermiş. Yahu, ben eşekliğimle bunu biliyorum da sen insanken nasıl haber alamadın, hayret doğrusu...

— Hayır, şey, diye kekeledim. Düşünüyordum da... Senin izahlarına bakılırsa herhalde ben de yemişim...

— Ne yemişsin?

— Zokayı, şey eşek dili yemişim yani...

— Nerden hüküm veriyorsun bakalım?

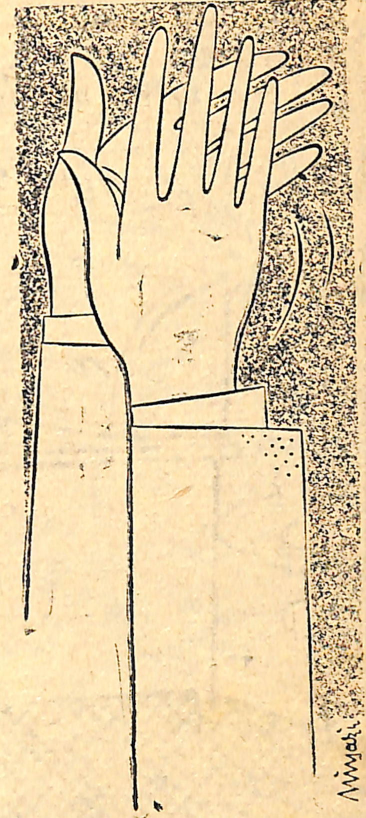
— Gayet sabırlı, tahammüllü bir adamımdır da...

— Bilemezsin. Kendi kendini bu kadar iyi gözleyip kendi hakkında hüküm veren adam, tam adamdır. Yazık ki bu gerçeği bir eşek başından öğreniyorsun. Gerçek eşekler, durumlarının farkında olmazlar... Siz, bu yüzden onları anlarsınız zaten...

Ohooo... baktım ki söz uzayıp gidecek! Bu mubarek hayvan kadar, onunla ilgili mevzuların da söze geniş bir dayanıklılığı var. Voltayı alıp çekilmekten başka çare bulamadım:

— Çok teşekkür ederim ahbap... dedim. Elbette gelip senin «bekayây-i izâmını» lâyık olduğun törenle kaldırırlar. Şimdilik müsaadenle...

— Görünmeyen Adam —

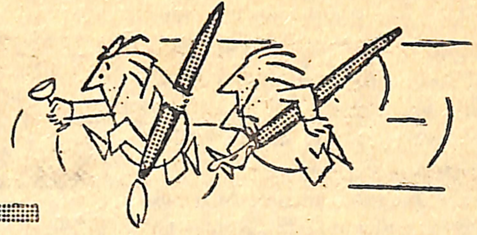
«Kalbimde o eller ne derin yâreler açtı..»

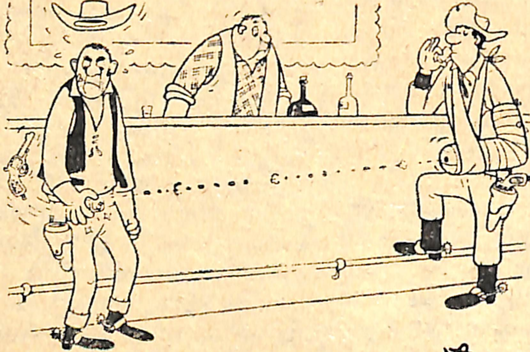

— Neyse, bana göre bir şey yok!..

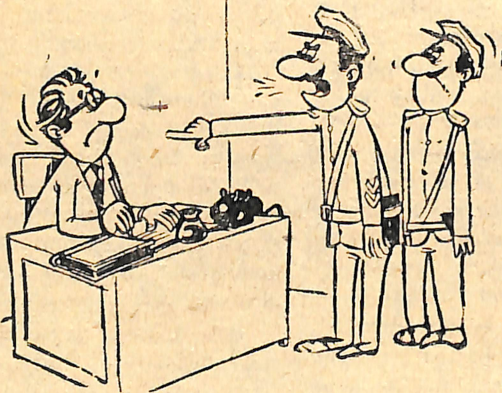

KOKTEYL

YAZISIZ!.. (Alman)

— Masal dinlemem, romanında bahsettiğin eroin fabrikasının yerini söyle!.. (İtalyan)

Bir damla

Tercübeyle sabit!

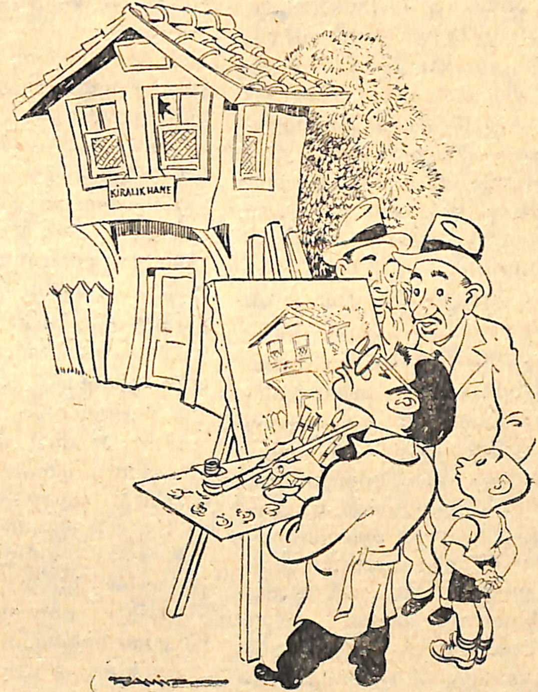
Arada bir, 1946 Demokratlarından geri kalmış tek tatlı hâtıra halinde görülen Kemal Özçoban, geçen gün Mecliste

«— Resmî otomobillerin ne işlere yaradığını görmek isteyenler, sabahları Yenişehir pazarına, akşamları da Maarif Kolejinin önüne gitsinler!» demiş.

C. H. P. devrinde bunun adı «otomobil saltanatı» idi. Şimdi «vazife icabı.»

Doğrusu bu ne mantıktır anlaşılır gibi değil: Hem iktidarda çakılıp kalmak istiyorlar, hem de hepimizin altında tekerlekler olsun diyorlar. Halbuki böylece ancak daha kolay ve çabuk gidilir!..

Bedii FAİK
«Dünya»

— Bu evin tarihî bir kıymeti yok ki, neden resmini yapıyor?..
— Nasıl yok, bu zamanda bundan antika ev olur mu?.. Üstündeki (Kiralık) levhasına baksana!..

«Eski Türk karikatürü»

Karanlıkta bir buse!

Tristan Bernard'ın bir merakı da, tanıdığı veya tanımadığı kimselere oyun oynamaktı. İşte bir örnek:

Bir trende giderken, yanına iki yaşlı kız otur du. İkisi de birbirinden çirkindi.

Bir ara tren tünele dal dı, kompartıman da karanlığa gömüldü. Tristan Bernard elini ağzına dayadı ve birkaç kere, şapırdata şapırdata öptü.

Tünelden çıkınca hiç ses etmedi. Fakat, tren gara varınca ayağa kalktı, büyük bir nezaketle ihtiyar kızları selâmladı:

— Tüneldeki iltifatı hanginize borçluysam, ona teşekkür etmek isterim, dedi.

Ve, birbirini tiksintiyle süzmeye başlıyan kadınların cevabını beklemeden trenden indi.

«Dünya»

TAŞ

Ne söylesek boşuna

Bir gün Diojen bir heykelin karşısına geçmiş ricalarda bulunuyormuş. Bu durumu görenler ünlü filozofa ne yaptığını sormuşlar. Diojen:

— Hiç, demiş, ne yapacağım, reddedilmeğe alışmak için heykele yalvarıyorum...

Bizim de bunca yıldır yazdığımız tenkitler Diojen'in heykel karşısındaki talimine benziyor.

Çetin ALTAN
«Akşam»

Merhamet

Churchill'in uşağı anlatıyor:

«Bir Noel gecesi, şöyle bir hâdisenin geçtiği ağızdan ağıza dolaştı:

Yemek masasına bahçede beslenip büyütülmüş bir ördek kızartması getiriliyor. Bir but patronumun tabağına konuyor. Tam patronum çatal, bıçağiyle ördeğin butunu kesecek, birden vazgeçiyor ve bayan Churchill'e dönüyor

— Ben bu işi yapamıyacağım, Clemie, diyor... Bu ördek benim arkadaşımdı! «Hayat»

Nerede oturuyor?

Yılbaşı sabahı bulut gibi bir adam sallana sallana bir sokakta yürüyor, evin birine bakıyor, oradan geçip ötekine bakıyor, sonra yine geri dönüp yeni baştan başlıyordu. Nihayet karşıdan gelen bir adam görüp selâmladı:

— Affedersiniz, bu.. bu.. burada Ahmet bey nerede oturuyor?

Adam güldü:

— Hay Allah lâyığını versin... Ahmet sensin ya işte...

— Bi.. bi.. biliyorum ca nım, biliyorum. Yalnız ben nerede oturuyorum, onu sormak istedim de!.

C. C. CEM «Havadis»

Hadiseler Arasında
FELEK

Heykel

Aslanla insan arkadaş olmuşlar, geziyorlarmış. Bir yere gelmişler; bir heykel: Bir insan aslanı bastırmış, kafasına ayağı ile basmış, eziyor. İnsan sormuş:

— Ne dersin arkadaş bu heykele?

Aslan cevap vermiş:

— Aslanlar heykel yapsalardı, bunun aksini görürdük!

B. FELEK
«Cumhuriyet»

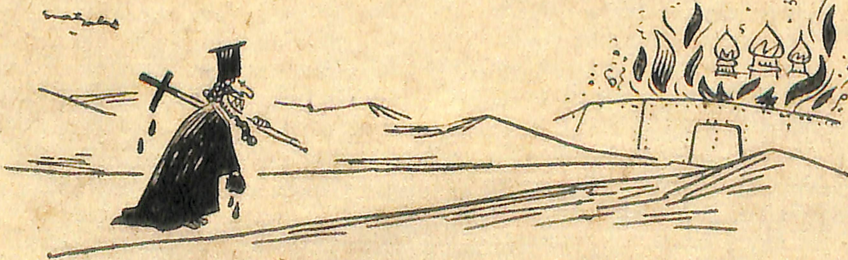

Hayret!

Tristan Bernard'ın piyeslerinden biri tam bir ilgisizlikle karşılanmıştı. Üçüncü temsil gecesi, salonda beş, altı seyirciden başka kimse göremeyince, bir arkadaşına döndü:

— Akıl alacak şey değil, dedi, bu gece ne de çok gelmiyen var!

Makarios Rusyaya davet edildi.. — Gazeteler —

Böyle Papaza... ....Böyle Cennet!...

«Havadis»

FRANSIZ MİZAHINDAN:

HENRİ Jacquet, birdenbire frenlere yüklendi (asıldı derler ama, doğru değildir, çünkü otomobillerde el freni değil, pedal kullanılır), az daha virajı alamıyordu...

Arabanın jantları inledi: Boğuk bir gıcırtı...

Henri Jacquet, tatilini bitirmek üzereydi. Palermo'dan Monreale'ye çıkıyordu. Mondello'yu geçince, oradaki otellerden birinde konaklamak istedi. Ertesi sabah, erkenden, geniş asfalttan kayarcasına tepelere yükselmek, bulutlara karışmak herhalde bu akşam loşluğundan daha kolay olacaktı.

İşte, ileride bir motel görünüyordu. Motel'de, hem arabasına garaj, hem kendisine güzel bir oda bulabilirdi...

Hemen direksiyonu sola kırdı ve parka girdi.

Arabayı, kasketli çocuğa teslim ederek otelin mermer merdivenlerini çevik adımlarla çıktı. Henri Jacquet, Sicilya'dan memnundu. Başını dinlendirmişti adamakıllı... Lâkin ahali çok müteassıptı. Şöyle dilediği gibi gönül eğlendirememişti. Paris'i nasıl arıyordu!

Yazıhanede yaşlı, son derece şişman bir adam, sıcağın tesiriyle uyukluyordu. Henri, herifin önündeki banka dayandı. Bir müddet adamı seyrettikten sonra birdenbire elini bankın üstüne kuvvetle vurunca şişko yerinden hoplayıverdi:

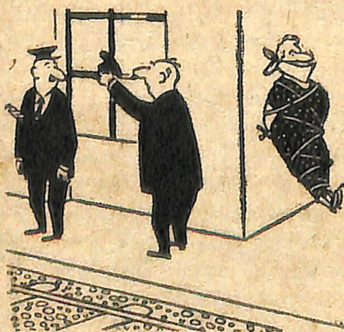
— «Buyursunlar sinyor!»

— «Şöyle banyolu, rahat, denizi gören bir oda istiyorum...»

— «Başüstüne sinyor... Size yedi numarayı vereyim. Boştur...»

Arkasına uzandı. Anahtarı yerinden çıkarıp Henri'ye verdi. Genç adam, adını, hüviyetini yazdırdıktan sonra cüzdanını çıkardı. Bir gecelik hesabı, yemekli olarak ödedi. Cüzdanının şişkinliği karşısında, otelcinin gözleri yerinden uğramıştı. Görünüşü son derece lükstü ama, şu Sicilya fakir memleketti. Ahalisi fakirdi... Yalnız büyük sermayeler memleketi kalkındırıyordu, o kadar... Dünyanın her yanında olduğu gibi...

Henri Jacquet, küçük valizini kaptığı gibi, merdivenlere atıldı. Az sonra, yedi numaranın kapısını yavaşça aralıyordu. Ayakları kalın yol halısına gömülerek daha bir adım atmamıştı ki, olduğu yerde dondu, kaldı: ilerideki yatak odasının kapısı aralıktı. Yatağın üstünde siyah ipekten bir kadın kilotu duruyordu. Daha derinden de bir banyonun duşu ötüyordu.

— Affedersiniz, tren saat kaçta gelir, kaynanamı yolcu etmek istiyorum da!.. (İtalyan)

Henri, önce ne yapacağını şaşırdı. Dönüp gitmek istedi. Sonra valizi yavaşça yere bıraktı. Merak ediyordu doğrusu...

Çok beklemedi. Aralık kapıdan yatak odasında bir kadının soyunduğunu gördü. Kadın, yalnız çoraplarını çıkaramadı. Daha doğrusu, çoraplarını giydi ve kendini yatağa attı. Birkaç dakika sonra, sırtüstü, siyah saçlı başı bir yana eğik, uyumuştu bile... Herhalde çok yorgun olacaktı...

Henri Jacquet, bir an tereddüt etti. Sonra, içinden: «Adaaam sen de,» dedi; «ayağıma gelen kısmeti de tepecek değilim ya...»

Sessizce ceketini çıkardı. Niyeti, içeriden bir örtü alıp kanapede yatmaktı. Sabahleyin duş alırdı, ne çıkardı bundan?

Ayaklarının ucuna basarak yatak odasına geçti. O zaman kadını, bütün haşmetiyle gördü: On sekiz, yirmi yaşlarında ya var, ya yoktu... Beli incecik, körpe göğüsleri dimdik, kalın kaşlı, dudakları öpülmek istermişcesine aralık, uyuyordu... «Belki üşür» diye, uyandırmadan üzerini örtebilmek için yanında diz çöktü. Fakat dayanamadı. Gözleri karardı. Uzanıp, genç kadının dudaklarını ağzına aldı. Öteki, biraz kıpırdanınca da yanına uzandı.

Birdenbire ne olduğunu anlıyamadı. Önce, uyuyan kadın, uykusunda onun boynuna sarılıyor zannetmişti. Çünkü çıplak kolu, boynuna uzanmış, sarılmıştı. Ama bir anda olan oldu. Kendini altta buldu. Kadının dirseği gırtlağına dayanmış, onu boğuyordu. Uyur numarası yapan genç kadın, yastığın altından bir küçük tabanca çıkarıp kalbine dayamıştı. Gayet güzel bir Fransızcayla:

— «Seni fırsat düşkünü seni... Namuslu kadınları uykuda bastırmak istersin ha? Cezanı çekeceksin. Seni öldürmiyeceğim, sadece cüzdanını boşaltacağım...»

Tabancasının namlusunu onun kalbinden ayırmaksızın kalktı.

Henri'nin ceketinden cüzdanını çekti, aldı. İçindekileri çabucak boşalttı. Boş cüzdanı yatağa fırlattı. Gayet alışık hareketlerle giyiniverdi. Henri, ancak o zaman nasıl bir tongaya bastığını anlar gibi oldu. Çünkü kız, çoraplarını daha önce giymişti. Ötekileri ise tek eliyle sırtına geçirebiliyordu. Zaten üzerinde elbise namına baştan geçirilerek giyilen bir robdan başka birşey yoktu. O, kapının aralığında kayboluncaya kadar Henri, kılını kıpırdatmamıştı. Artık, bu esmer İtalyan bombasını kolayca ele geçirebileceğine emindi. İşi anlamıştı çünkü. Daha kendisi, arabasiyle - ki lüks bir arabaydı -, parktan girerken tertibat alınmıştı. Eh, fena bir vurgun da sayılmazdı doğrusu...

Bilhassa vakit kaybederek, yavaşça kalktı. Ağır ağır ceketini giydi. Biraz odasında dolaştı. İstiyordu ki, vaziyeti olduğu gibi kabul ettiğini sansınlar. Şikâyet etmiyeceğine hükmetsinler: Odasından doğrudan doğruya dışarı telefon olmadığı için, ondan ses çıkmadıkça, santral, polise haber vermediğine emin olacaktı.

Henri, kendi kendine gülümsedi. Sonra, sanki hiç birşey olmamış da, şöyle dışarı, dolaşmağa çıkıyormuş gibi kayıtsız bir halle merdivenleri indi. Baktı, şişko hâlâ bıraktığı yerde uyukluyordu. Sessizce ona doğru yürüdü. Adam hiç istifini bozmamıştı. Ama Henri, bu tilki uykusunu yutmuyordu. artık. Ne var ki, kuşkulandırmamalıydı herifi. Kayıtsız bir tavırla banka yaklaştı. Anahtarı bırakacakmış gibi uzandı. Herifi gırtlağından yakalar yakalamaz ayağa dikerek duvara çaktı:

— «Sesini çıkarma!» dedi, «Kız nerede?»

— «Kız mı? Hangi kız?»

— «Numarayı bırak. Senin Judo güreşini Allah için iyi bilen şu esmer bomba...»

— «Ne var? Ne oluyor?»

— «Olacağı şu: Cüzdanımı boşalttı, savuştu...»

Adam, şaşkın şaşkın düşündü. Sonra kararını verdi:

— «Bunu sizin gibi kibar bir yabancıya yapmamalıydı. Kaltak!» dedi.

— «Ama yaptı işte... Söyle, nereye savuştu?»

— «Parkın arkasında küçük bir köşk vardır, iki odalı, paviyon. Oradadır şimdi.»

— «Anahtar...»

Bu tek kelime, kararının kesinliğini anlatmağa yetti. Adam, çırpınır gibi biraz kendini zorlayınca, Henri anladı. Bıraktı yakasını, Şişko, oflıya puflıya bir çekmeceye eğildi ve oradan - hayır, bir tabanca değil - bir anahtar aldı:

— «Buyurun» dedi, «rica ederim patırdı çıkarmayın yalnız...»

— «Sen merak etme... Biz de işimizi sessizce halletmesini biliriz...»

Henri Jacquet, kendini topladı. Neydi bu başına gelenler Yarabbi? Ne de eğlenceli bir tatil geçiriyordu hani...

Otelin arkasına dolaştı. Paviyonu hemen gördü. Ağaçlar altında, tek kat üzerine, şirin bir aşk yuvasıydı...

Hiç gürültü etmemeğe çalışarak kapıyı açtı. Küçük bir holden oturma odasına geçiliyordu. Ortalık iyice karanlıktı. Henri, dikkatle, yavaş yavaş ilerledi. Yatak odasının kapısını buldu. Açıktı. Girdi. Kapıyı arkasından kapadı. Odada, muntazam nefeslerle uyuyan bir insandan başka hiçbir hayat alâmeti yoktu: o kadındı uyuyan... Bu sefer, sahiden uyumuştu. «Demek gerçekten pek yorgun olacak...» diye düşündü Henri. Genç kadın, bu sefer hiç de numara yapmıyordu. Bir kere üstünde geceliği vardı. Sonra yan tarafına yatmıştı. İçi rahattı. Kurbanının gelip onu bulacağını aklından geçirmediği belliydi. Kendisini pek emniyette sayıyordu.

Henri Jacquet, yavaşça kapının sürgüsünü itti. Gürültü etmemeğe çalışarak kadını soyundu. Kadının, komodin üzerindeki çantasını açtı. Paracıkları alıp kendi cüzdanına aktardı. Küçük tabancayı da ayni yerde buldu. Kurşunlarını boşaltıp bu mini mini çekirdekleri kendi pabucunun içine doldurdu ve karyolanın altına sürdü. Sonra yavaşça, genç kadının yanına uzandı. Bu sefer o da intikamını, kendi usulünce alacaktı.

Önce, hafifçe beline sarıldı uyuyan kadının. O. İtalyanca:

— «Filippo!» dedi, uykusu arasında, «Rahat dur Filippo'cuğum...»

Henri rahat durmadı. Öbür elini kadının vücudunda dolaştırdı. Öteki de, farkında olmayarak ona doğru dönmüştü. Hâlâ uyanamamıştı...

★

Ertesi sabah Henri Jacquet, yorgun bir halde gözlerini açtığı zaman oda güneşle yıkanıyordu. Odada kendisinden başka kimsecikler yoktu. Tatlı tatlı gülümsedi, «Demek erken gitmiş... Kimbilir ne kızmıştır bana...» diye düşünürken yüreği dehşetle sıkıştı. Hemen cüzdanına el attı: bomboştu...

Bir küfür savurdu. Sonra bir kahkaha:

— «E, helâl olsun,» dedi kendi kendine, «bu sefer hakkettiydi zaten!» — Jean Condor —

— Bravoo!.. Son yıllarda bebek imalâtında hayli ilerlemişsiniz!.. (Fransız)

Milletlerin Güldükleri

Son koz!

Las Vegas'taki kumarhanelerden birine güzel bir kadın girdi. Masalardan birine yaklaştı ve rulet oynamıya başladı. Mütemadiyen kaybediyordu. Öyle ki, yavaş yavaş yüzüklerini, küpelerini hattâ elbise ve çamaşırlarını oyunda kaybetti. Çırılçıplak kalmıştı. Üzerinde sadece bir vizon kürk vardı. Son olarak onu deklare eden kadın, kürkün önünü aralıyan zarif bir hareketle bir rakam işaret etti. Rulet döndü, döndü.. Kazanmıştı. Masadaki bütün paraları toplayıp gitti.

Arkasından bakanlardan biri diğerine sordu:

— Hangi numarayı tuttu da kazandı Allahaşkına?

Öbürü sermest cevap verdi:

— Farkında değilim vallahi...

(Amerikan)

* * *

Kocamın hakkı var!

Adamcağız eve döndüğü zaman karısını başka birisinin kolları arasında buldu ve hiddetle bağırmağa başladı:

— Bu ne rezalet, demek beni aldatıyorsun ha! Kim bu adam?

Kadın bu hiddet nöbeti karşısında sükûnetle yanında yatan adama dönerek:

— Hakikaten dedi, kocamın hakkı var, sizin isminiz ne?

(Fransız)

Kahvaltı!

Saat sabahın dördü idi. Artık yavaş yavaş ortalık ağarıyordu. Bekleye bekleye hiddetten gözü dönmüş bir halde olan kadıncağız sallana sallana içeri giren kocasına bağırdı:

— Eve sabahın bu saatında gelişinin sebebi nedir?

Sarhoş koca şirin bir pelteklikle cevap verdi:

— Kahvaltı, karıcığım!

(İtalyan)

* * *

İlk şikâyet!

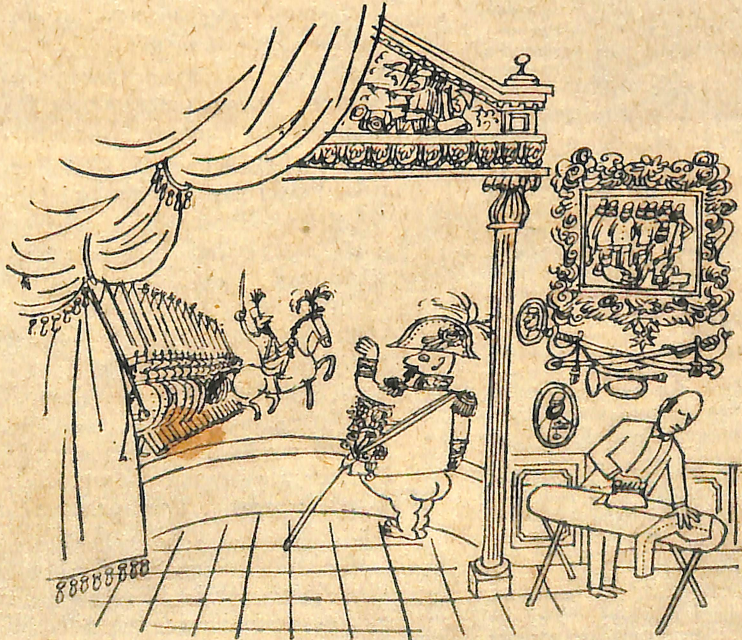
Büyük bir müessesenin müdürü idi. İş yerinde yeni bir ruh yaratmak, bir reform yapmak istiyordu. Bunun için memurlarını etrafına topladı ve:

— Arkadaşlar, diye söze başladı. Daima ciddi ve çok çalışmanızı sizden istiyorum. Zaten bunun en büyük faydasını da yine sizler göreceksiniz; binaenaleyh yanınıza geldiğim zaman hepinizi gayretle çalışır görmek istiyorum. Boş vakit geçirmek yok! Buraya da bir kutu astıracağım, herhangi bir şikâyetiniz, isteğiniz olursa yazıp içine atarsınız.

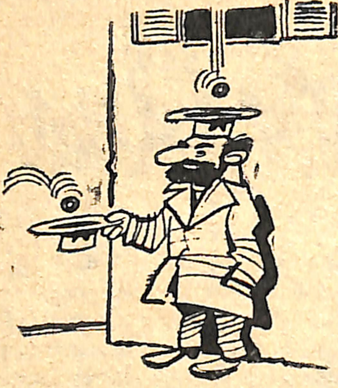
Bir hafta kadar sonra merakla şikâyet kutusunu açan patron, ilk pusulayı buldu. Bunda şöyle yazılıydı:

«Ayakkabılarınızın altındaki lâstikleri çıkartmanızı istiyoruz.»

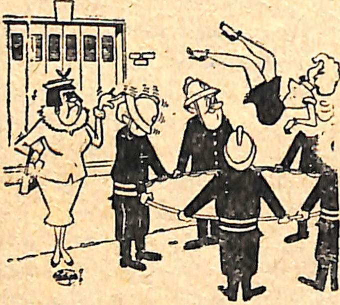
(Belçika)

Haşmetlû kral hazretleri geçit resmini temaşa buyuruyor!.. (Fransız)

YAZISIZ!.. (İtalyan)

İtfaiyecinin karısı!.. (İtalyan)

YAZISIZ!.. (İtalyan)

Tamirat!

Televizyon tamircisi eve gelmiş, bozuk olan televizyonu tamire uğraşıyordu.

Onu bir müddet seyreden evin altı yaşındaki küçük oğlu, en sonunda kendini tutamadı ve:

— Boşuna uğraşıyorsunuz, dedi. Makinenin içine o kadar çok ölü kovboy birikti ki, onları temizlemeden televizyonu çalıştıramazsınız. (İngiliz)

Sarışın kız!

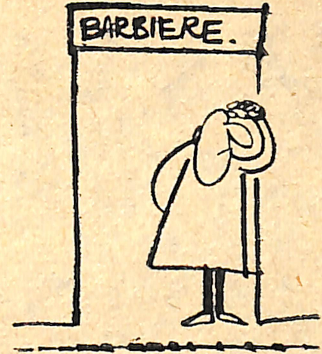
Kalabalık bir kokteyl parti idi. Orta yaşlı, şişman bir kadın ev sahibine yaklaşıp sordu:

— Hani demin içki dağıtan parlak sarışın bir genç kız vardı. O nerede acaba?

— Oo.... Yoksa bir içki mi arzu ettiniz?

— Hayır, içki değil. Kocamı arıyorum da!..

(İtalyan)

YAZISIZ!.. (İtalyan)

Ters çiviler!

İki deli bir kaç tahta, çivi bulmuşlar, tımarhanenin bahçesinde ev inşa ediyorlardı. Bir ara çiviler yere döküldü toplamağa başladılar. Delilerden biri güzel güzel topluyor öbürü ise çivilerin bir kısmını topluyor, bir kısmını atıyordu. Birinci deli, sordu:

— O çivileri neden atıyorsun?

— Neden olacak! Başları ters tarafta da ondan...

Birinci deli gülmeğe başladı:

— Aptal! Onları evin iç kısmına çakacağız, atılır mı onlar?

(Alman)

MEŞHEDİ ile Devri Âlem

Ercümend Ekrem Talû

— 48 —

O aralık önümüzden geçen Meşhedi Cafere seslendi:

— Moruk! Enai gibi dolaşma, çıkma getir! Bizde soğuk algınlığı, falan kalmadı!

Meşhedi oralarda değildi. Yine düşüncesi vardı. Acaba neden? Bizim ileriki hücumlarımıza karşılık plân mı tertip ediyordu?

Nihayet bir günlük yolumuz kalmıştı: İstanbuldan beri methede ede bitiremediği (Benderabbas) iskelesine varacak, İran toprağına ayağımızı basacaktık.

O günü yine sıcaktan yarı baygın bir halde geçirdik. Bazan canımdan bezip de bini bir paraya küfürler savuran Torik'e teselli veriyordum:

— Artık geldik! diyordum. Çoğu gitti, azı kaldı. İran sonra Türkiye... Vatan! Şunun şurasında birkaç haftalık çilemiz kaldı. Onun da hiç mi hiç ehemmiyeti yok. Bu kadar memleket gezdik, zahmete idmanlıyız.

(Benderabbas), bundan daha ehemmiyetsiz olan (Benderbuşir) hesaba katılmıyacak olursa, İranın denize tek kapısıdır. Güney yolunu seçen insanlar hep buradan İrana girer, kervanlarla Şiraza, Kuma, Bağışaha, Isfahana, Kermanşaha dağılır. Ticarî ehemmiyetine rağmen bu işlek liman ihmale uğramıştır. Orada ne rıhtım, ne dalgakıran, ne buharla çalışan maçuna vardır. Hasılı medenî bir limana yakışan şeylerden eser göremezsiniz. Dört beş parça çürük geminin pupasında dalgalanan Şirühurşit (*) size bu memleketin bütün ticaret filosunu gösterir. Bütün antrepolar, en mühim transit depoları İngilizlerin elindedir.

Vapurumuz, kıyıya yarım mil uzakta demir attı. Şehrin sefalet içindeki görünüşü bizim gibi din kardeşlerinin yüreğinden kan akıtmasın, mümkün değildi. İngilizin iktisadî ve siyasî esareti altında boğulup sıska kalmış olan bu gelişmeğe pek müsait limanda biz Meşhedi ile edeceğimiz alayı bile unuttuk.

Yine de Torik dayanamadı, sordu:

— Moruk be! Haniya diretnotlar?

Meşhedi, hiç bozmadan cevap verdi:

— Onlari garaya çehtilerkin, suda beyhude çürümiyeler.

— Hay Allahtan bul!

— Özün de Hüdadan bulasan!

Anlaşılıyordu: Meşhedi Cafer kadere razı olmak için kendi kendine karar vermişti. Ne desek, bizi palavra ile karşılıyacak, ne sorsak bir mübalâğa, bir yalanla cevap verecek, bizi güldürecekti. İyisi mi, biz de daima işin alayında olmayı tercih ettik. Zaten vatana bir an evvel kavuşmak arzusu, sevdiklerimizin hasreti, sinirlerimizi pek ziyade bozmuştu. Sade mümkün olduğu kadar fazla yol aşmanın çarelerini düşünüyorduk.

Meşhedi Cafer de önceden, Hemedana uğrayıp birkaç gün akrabasına misafir olmayı kurmuşken, bundan vazgeçmişti. Ancak bir telgraf çekip oğlunun bizimle birlikte İstanbula gelmek üzere doğruca (Rişt) e gönderilmesini tebliğ etti.

Bizdeki katırcıların İranda karşılığı olan uzun papaklı çarudarın peşinde dört bucaktan vatana dönen yeşil sarıklı, boz feraceli, kınalı sakallı ahuntlar, ağır halli, kelli felli tüccarlar arasında, ve ilk bakışta kuvvetsiz, dermansız göründükleri halde, gittikçe dayanıklı oldukları meydana çıkan hayvanların sırtında yola çıktık.

Katırla yolculuk, büyük (Trans atlantik) ile ve hattâ bizi buraya getiren minimini vapurla yolculuğa benzemekten pek uzak. İmamesi, carudarın kendi bindiği hayvan, tanelerini de bizim eşeklerden meydana gelen canlı bir tesbih halinde, sarp, taşlık, daracık patikalardan ilerliyoruz. Arada sırada tesbih tanelerinden biri, anlaşılmaz bir sebeple yoldan ayrılıyor, kâh sağa, kâh sola sapıyor, duruyor, sonra Carudarın yahut adamlarından birinin sopasiyle yine yola geliyor. Bu ufak tefek hâdiseler olmasa, muhakkak ki, hayvanın sırtında uykuya dalarak, iki üç adımda bir, yolun kenarında meydana çıkan uçurumlardan birine yuvarlanacağım.

Bu memlekette yabancı, Torikle benim. Meşhedi bülbül kesildi. Yol arkadaşlarımıza bizi anlatmakla meşgul. Bunu da nereden farkettim? Papaklı, yeşil sarıklı, çenber sakallı kafalar, ikide birde dönüp dönüp bize bakıyorlar.

İlk durak: bir köy. Burada geceliyeceğiz. Pekâlâ ama, nerede yatacağız?

— Meşhedi, burada otel yok mu?

— Yoh!

— Ya, nerede yatacağız? Bu muydu bize vadettiğin rahatlık?

Besbelli kendi vatanına ayak bastı diye, Meşhedi bize kafa tutmağa başladı.

— İlle, pedersuhte! Ahan görirsen. Burada hemmisi oteldi. Otel dediğin mihmanhane değil mi? Harda dilersen mihman olasan.

— İşitiyor musun Torik? Kuru toprakta yatıp, ayazda çivi keseceğiz!

— Ne yapalım beybaba? Başa gelen çekilir. Ben moruktan, yarın öbürgün acısını çıkarırım.

Meğer, insan yorgun oldu mu, taşta, toprakta pekâlâ yatıp uyuyabiliyor.

(Devamı var)

(*) İran bayrağındaki arslan ve güneş.

SÜMERBANK

MEVDUAT SAHİPLERİNE EN FAZLA MENFAAT TEMİN EDEN BANKADIR

Paranızı SÜMERBANK'a yatırınız.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden : NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter : Selâmi M. YURDATAP

Adres : Klodfarer Cad. No. 8-10 Daire: 3 Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone: Senelik 37.5 lira Altı aylık 19 lira.

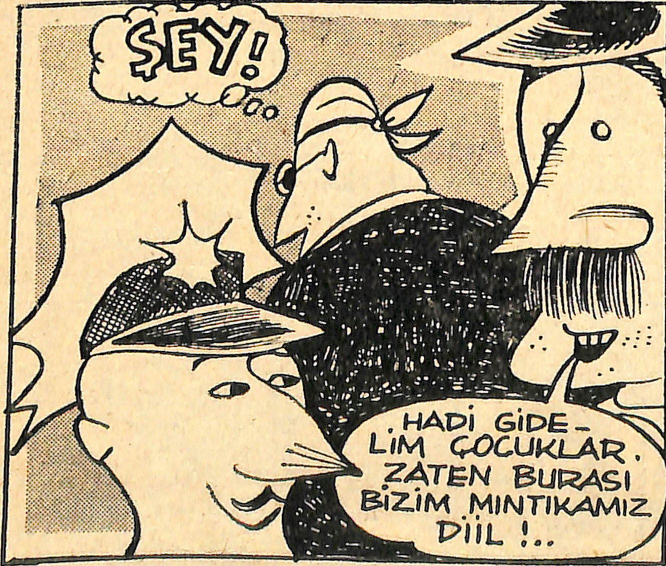
Basıldığı yer : ERCAN MATBAASI

SALİH TEKCAN
SPUTNİK 31
Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

NE AVAL AVAL BAKIYOSUNUZ BE? HİÇ KADIN KAÇIRAN ERKEK GÖRMEDİNİZ Mİ SİZ?! DÜNYADA AMMA GÖRGÜSÜZ ADAMLAR VAR YAHU...
4

AYNASIZLAR ARABAYNAN PEŞİMİZE DÜŞTÜLER REİZ
ARABA
ÖYLEYSE BİRAZ DAHA HIZLI YÜRÜYÜN BEN ONLARI OYALARIM

REİS "AYNASIZ„LARI KARŞILADI
NAMUSSUZUM FENA Bİ MAKSADIMIZ YOK ABİ... SADECE DAĞA KALDIRACAZ
"AYNASIZLAR„ TEMİZ KALPLİ ADAMLARDI. HEMEN İNANDILAR...
ÖÖLE SÖÖLESENİZE CANIM. BİZ DE Bİ ŞEY VAR SANDIK

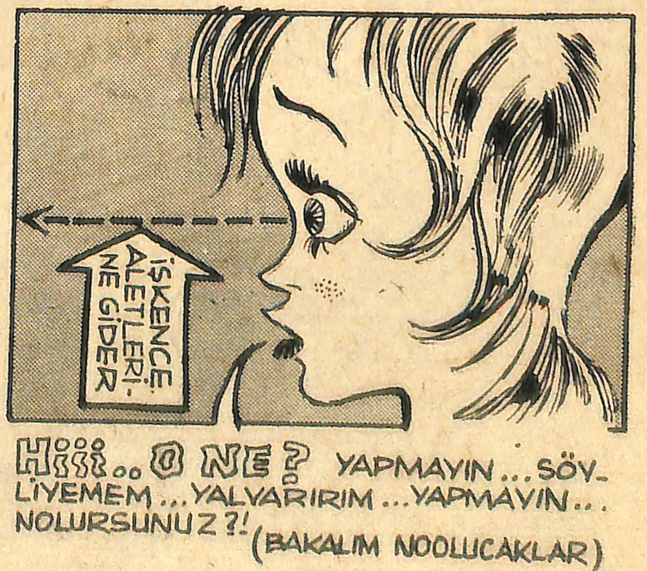

ŞEY!
HADİ GİDELİM ÇOCUKLAR. ZATEN BURASI BİZİM MINTIKAMIZ DİİL!..

İŞTE GELDİK

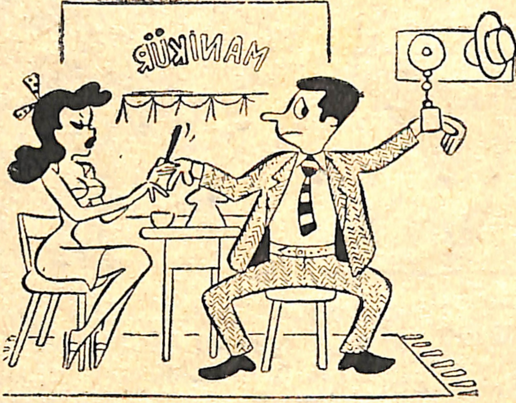

İP GETİRİN BU KARIYI HEMEN BAĞLAYIN
NE İPİMİZ NE DE KUŞAĞIMIZ VAR REİZ
EN İYİSİ BENİM DONUMUN UÇKURUYLA BAĞLIYALIM

İŞKENCE ALETLERİNİ HAZIRLAYIN

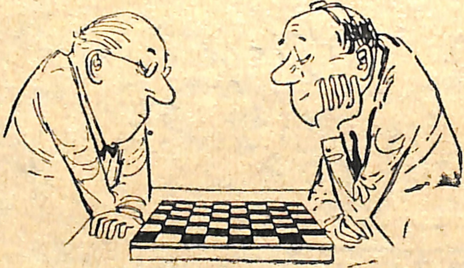

SÖYLE LAN SÜRTÜK... ŞEY'İ NEREYE ZULA ETTİN?
HİND DENİZİ
SÖYLEMEM!

İŞKENCE ALETLERİNE GİDER
HIII... O NE? YAPMAYIN... SÖYLİYEMEM... YALVARIRIM... YAPMAYIN... NOLURSUNUZ?!
(BAKALIM NOOLUCAKLAR)

dünya Karikatürleri

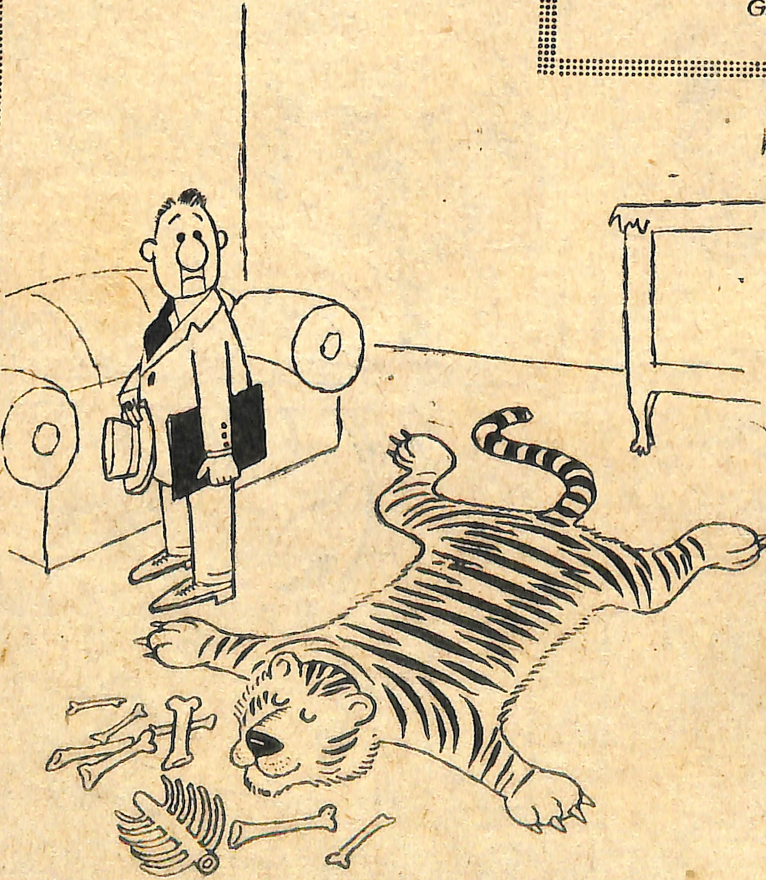
YARAMAZ MÜŞTERİLERE KARŞI TEDBİR !.

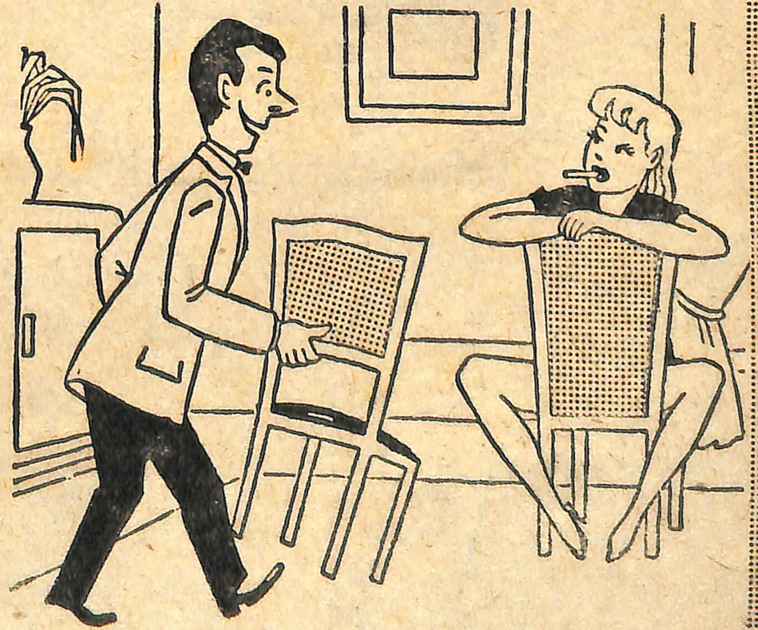
VAZISIZ

DAKTİLO — ACELE ETMEYİNİZ .. PATRONUMUN, DOKUZ AYA KADAR GELECEK BİR MİRASCISI DAHA VAR YOLDA !

VAZISIZ

— BUNA OTURUN, DAHA RAHAT EDERSİNİZ !..

1958 İKRAMİYE PLÂNI

40

APARTMAN

DAİRESİ

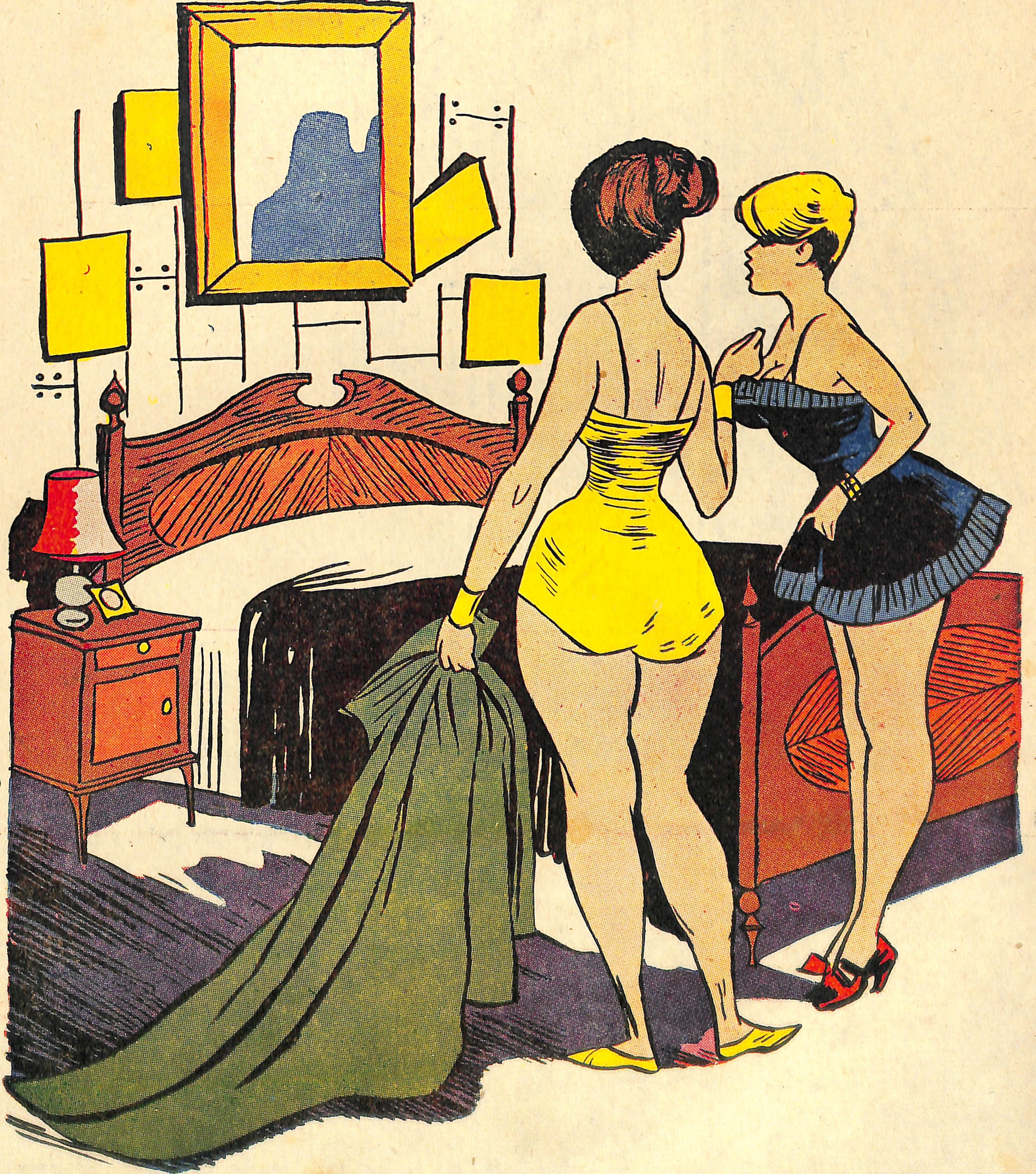
VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— İki kişi için dar değil mi bu karyola?...
— Ama biz karı kocayız şekerim, bir vücut sayılırız!..

— İtalyan —